Radix Angelica

.hekate

• ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΠΑΝΤΑ

Στις ράγες της μουσικής,
και της ανεξάρτητης ενημέρωσης
RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
Locomotiva-cooperativa.org

*Summertime sadness**

Κορίτσια άγουρα με μίνι φούστες
που τα βολάν τους κυματίζουν διαρκώς.
Τα πόδια τους γυμνά, ανατριχιάζουν
μες στις ξενόφερτες καουμπόικες μπότες τους,
— απ' τις ριπές της βροχής και τον ψυχρό αέρα
που διαψεύδουν στη Γλασκόβη
τον ημερολογιακό Ιούνιο.

Έφηβες τυλιγμένες απολύτως παράφωνα,
σ' αμερικανικές σημαίες
— στη μοναδική, γαμώτο, χώρα της Δύσης,
που φιλοξενεί σε Μουσείο της Σύγχρονη Παλαιστινιακή Τέχνη!

Με μπλούζες της Lana del Rey,
με τυπωμένο το πρόγραμμα της περιοδείας της για το 2025,
με φωτογραφίες από τα εξώφυλλα των δίσκων της,
με δαντέλες, φτερά και πούπουλα,
νυφικά πέπλα,
καρό φυσικά — στη Σκωτία βρισκόμαστε—
κι animal print μπλούζες,
λευκά φουστανάκια και καυτά σορτς
— όμορφα όλα τους, έτσι κι αλλιώς, στη δροσιά τους.

Γιρλάντες με κόκκινα τριαντάφυλλα
σα στεφάνι στα πολύχρωμα μαλλιά τους,
ψεύτικες μαργαρίτες και φούξια λουλούδια,
καπέλα του μακρινού Far West
γεμάτα με δήθεν αποτυπώματα ροζ φιλιών
και κορδέλες φορεμένες με σεμνότητα κατηχητικού.

Μας κοιτούν μέσα απ' τα επίσης, κόκκινα γυαλιά τους
σε σχήμα καρδιάς,
πεταρίζουν τις ψεύτικες βλεφαρίδες τους
λες και βιάζονται να μεγαλώσουν
— αχ και να ‘ξεραν...—
αστράφτουν τα στρας τους,
οι ασημένιες παγιέτες
κι οι χρυσές μεταλλικές ζώνες τους.

Αγόρια με φακίδες και περισσότερη συστολή,
μερικά με τολμηρά ψηλοτάκουνα, πάντως
— γιατί ο καθένας δικαιούται να είναι ο εαυτός του—
κορσέδες, σειρές μαργαριτάρια,

γκλίτερ και βελούδινες φόρμες
κι άλλα αμήχανα με σκέτα t-shirt και σκισμένα τζιν
που δε ξέρουν τι να κάνουν τα χέρια τους.

Οι σεκιουριτάδες που μοιράζουν συνεχώς νερό,
συνεφέρνουν τα λιπόθυμα,
απ' την εξάντληση της αναμονής, παιδιά,
κι εκείνα που κάνουν εμετό απ' το πρόωρα,
καταναλωμένο, στα κρυφά, αλκοόλ.
Οι VIP στέκονται επιδεικτικά μπροστά απ' τη σκηνή,
ο μικροπωλητής διαφημίζει τ' αδιάβροχά του,
το ελικόπτερο φέρνει βόλτες πάνω απ' το στάδιο του Hampden
αποτυπώνοντας πλάνα του κόσμου,
που το γεμίζει ασφυκτικά.

Κι εμείς, θυμόμαστε άλλες συναυλίες
στην Αθήνα,
— κάποιες στη Σαλονίκη
και το Ηράκλειο — ,
οπωσδήποτε πιο χύμα κι άγριες,
ηλεκτρισμένες και ροκ
και κυρίως αναρωτιόμαστε
γιατί;
αυτή η πολύχρωμη νεολαία εδώ
αδιαφορεί για τα συμβάντα ενός κόσμου
που φλέγεται από πολέμους,
αγνοεί την ιστορία
και σιχαίνεται την πολιτική.

Αν η θρησκεία ήταν κάποτε
το όπιο του λαού
— και μεταξύ μας είν’ ακόμη —
τώρα υπάρχουν άλλοι τρόποι
να παραμυθιάζονται
τα πιτσιρίκια
— αποθεώνοντας την ασημαντότητα του τίποτα,
αμέτρητων influencer που κομπάζουν
για τις χιλιάδες followers —
και να λένε
"α, εγώ δεν ασχολούμαι μ' αυτά"
όσο μας ρίχνουν βλέμματα γεμάτα θυμηδία
κι αλαζονική περιφρόνηση,
λες και ζουν σ' άλλο πλανήτη
σε διαφορετικό ηλιακό σύστημα
στον Άλφα Κενταύρου, ξέρω 'γω;...

και δεν τους αφορούν τα γεγονότα
που θίγουμε οι "γραφικοί ενήλικες"
με τα γεμάτα, δύσκολα βιβλία, σακίδιά μας.

Να εκστασιάζονται
με τα είδωλα τους
—τίποτα το κακό σ' αυτό,
 άπαντες το ‘χουμε κάνει, άλλωστε —
αλλά να κλείνουνε τα μάτια τους ερμητικά
στη βαρβαρότητα και στο πάντα άδικα,
χυμένο αίμα;
Ίσως να μην αντέχουνε, μου λες.
Μπορεί...
Ίσως και ‘μεις να μην αντέχουμε
— ρωγμές γεμάτη ή ψυχή μας —,
μα δεν αφήνουμε τα λάβαρα απ' τα χέρια μας.
Πιθανόν και να φταίμε βέβαια,
που τους παραδίδουμε
μια τέτοια πλάση.
Τι πιθανόν, δηλαδή...

Κι όταν εκείνη ανεβαίνει στη σκηνή
όλοι οι προβολείς ανάβουν,
ξεχύνονται κυκλωτικά οι ποπ της νότες,
παραληρεί το στάδιο,
παγιδευόμαστε πρόσκαιρα,
μακριά απ' τις εξόδους διαφυγής.
Τότε γυρνώ να σε κοιτάξω
αγκαλιαζόμαστε σφιχτά μ’ απελπισία
μεταφερόμαστε νοερά
μαζί
κάπου αλλού,
κι είναι εκεί,
που κάποια διαφορετικά παιδιά
φοράν περήφανα την κεφίγια

και βαδίζουν προς τη Γάζα...

Summertime sadness.
μου ψιθυρίζεις.
Οπωσδήποτε,
ναι...

Αικατερίνη Τεμπέλη

**Τίτλος τραγουδιού της Lana del Ray.* Το ποίημα γράφτηκε στις 26/6/2025, στη Γλασκόβη και συμπεριλαμβάνεται στην αδημοσίευτη ποιητική συλλογή Επικείμενες καταιγίδες. Ημερολόγια Σκωτίας.

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΠΑΝΤΑ

Δεν προλαβαίνουν τα δάκρυα να στεγνώσουν και η οργή φουντώνει,
κάνουμε την πληγή κραυγή,
έχουμε μέσα μας ένα πεπρωμένο εκδίκησης
άλλα πρώτα πρέπει να βάλουμε τις λέξεις κάτω- έξω
να απογράψουμε τις πληγές και τις γενέθλιες πράξεις της αντίδρασης μας.
-Πόσα, τι άλλο να πεις για την Παλαιστίνη,
πόση υποκρισία, πόσο να κρυφτείς πίσω από το δάχτυλο σου;
Πόσο οι μπίζνες αίμα ρουφάνε ;

Πιστεύει κανείς ότι σε αυτόν τον πόλεμο η Ελλάδα δεν είναι ένοχη, ότι δεν συμμετέχει σε όλα τα μέτωπα και ότι δεν έχει συμφέροντα σε όλα τα μέτωπα;
Κείνο το προεδρικό αεροπλάνο, τα «φτερά της σιών», δεν κουλουριάστηκε στην ασφαλή αγκαλιά της... Ελλάδος;
Πιστεύει κανείς ότι δεν ενορχηστρώνεται όλο αυτό από την Ουάσιγκτον; Ποιος δεν καταλαβαίνει ότι οι ίσες αποστάσεις δεν είναι ακριβώς ίσες αλλά είναι θέση υπέρ του ιμπεριαλισμού, υπέρ των ναζιστών στο Κίεβο, υπέρ των σιωνιστών, υπέρ του συνολικότερου σχεδιασμού του ΝΑΤΟ των ΗΠΑ και της ΕΕ σε όλα τα μέτωπα;

Αυτός ο ενιαίος καπιταλισμός στο ιμπεριαλιστικό ανώτατο στάδιο του, ο κόσμος με την αποκρουστική του εμφάνιση (μια και οι βιτρίνες του θρυμματίζονται στον ήχο των πολεμικών σειρήνων), όλο αυτό που μας πλακώνει έχει βάση στα πραγ-

ματικά αλισβερίσια, στις μπίζνες και όχι στις συμπάθειες για την αποκρουστική φάτσα του Νετανιάχου ή του Ντόναλντ και στις ακροδεξιές παρλαπίπες περί υπεράσπισης του δυτικού πολιτισμού. Αυτός ο κάποτε λεγόμενος δυτικός ή πρώτος κόσμος (πάλι γελάμε εδώ) είναι στην πραγματικότητα οι μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού με πολλούς δευτεροκλασάτους, τρίτους και πέμπτους κόσμους στο εσωτερικό τους. Στην ουσία όλος ο πλανήτης είναι διαιρεμένος ταξικά σε μια θανάσιμη πάλη του παρασιτικού καπιταλισμού σε διαρκή κρίση από την μια μεριά εναντίον των ζωτικών παραγωγικών δυνάμεων της ανθρωπότητας και όλου του πλανήτη από την άλλη...

Ας τσακίσουμε λοιπόν την πρωτοκοσμική κοσμάρα τους..

-Ύστερα από ΣΧΕΔΟΝ 2 ΧΡΟΝΙΑ γενοκτονικού πολέμου στη Γάζα και τη δυτική όχθη, όπου μετά τις βόμβες, η πείνα, ο εξευτελισμός κάθε ανθρωπινής ιδιότητας - στην ολοκληρωτική πολιορκία της Λωρίδας- χρησιμοποιείται ως όπλο μαζικού θανάτου εκατομμυρίων ανθρώπων , ο "δυτικός" πολιτισμός με το χέρι του Ισραήλ επιταχύνει την κατολίσθηση του κόσμου σε έναν Παγκόσμιο Πόλεμο. Δεν ξεχνάμε ότι τις πρώτες πρωινές ώρες της 13ης Ιουνίου 2025, ο υπόδικος εγκληματίας πολέμου Νετανιάχου, με την στήριξη και άμεση εμπλοκή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, εξαπέλυσε πόλεμο ενάντια στο Ιράν. Πόλεμος που μισοέσβησε προσωρινά μέσα από ένα θεαματικό σόου υπεροπλίας ο κολλητός του Μπιμπι, ο Ντόναλντ, 12 μέρες που βγάλαν τους πάντες νικητές εκτός από εμάς που πληρώνουμε την νύφη. Ενας πόλεμος βέβαια που έχει ξεκινήσει δεκαετίες πριν και περιλαμβάνει το εμπάργκο, την φτωχοποίηση αλλά και την χαμηλής εντάσεως στρατιωτική εμπλοκή όλα αυτά τα χρόνια.

Παρά τον μακρόχρονο αποκλεισμό του από τους ιμπεριαλιστές και το ισραηλινό κράτος, το Ιράν με τεράστια έκταση και ορεινούς όγκους είναι στρατιωτικά και πολιτικά ένα αχανές πεδίο μαχών, Διακηρυγμένος στόχος τους σε αυτό το μέτωπο είναι η καταστροφή αυτού που αποκαλείται "πυρηνικό οπλοστάσιο" του

Ιράν και η "αλλαγή καθεστώτος".
Είναι μια φυγή προς τα εμπρός ενός *αποικιοκρατικού εποικιστικού κράτους*, ενός παρασκευάσματος και οργάνου του ιμπεριαλισμού που στο αδιέξοδό του δεν διστάζει να φέρει την ανθρωπότητα μπροστά στην απειλή πυρηνικού ολοκαυτώματος , το κράτος εγκληματίας δεν μπορεί να κάνει αυτά που κάνει χωρίς την υψηλή έγκριση του πλανητάρχη, του ιδρύματος Τονι Μπλερ και των υπολοίπων επενδυτών της ριβιέρας στην Γάζα.
Το βασικό έγκλημα που διαπράττεται (η γενοκτονία, που είναι συνυφασμένη με τον καπιταλισμό από τις απαρχές του μαζί με το κυνήγι των μαγισσών…) προσπαθούν να το καλύψουν με μεγαλύτερα εγκλήματα όπως το βάθεμα του Παγκόσμιου Πολέμου. Οι σφαίρες μαζί με τα σάντουιτς ενάντια στο λαό της Παλαιστίνης συνδυάζονται με την ρητορική για τον πόλεμο μέχρις εσχάτων ενάντια στη Ρωσία και την Κίνα αλλά και καθενός καταπιεσμένου "κατώτερου"

ή λαού "τρομοκράτη" σε αυτόν τον πλανήτη.
-Η παλαιστινιακή υπόθεση δεν είναι απλώς εθνική. Είναι κοινωνική.
Είναι η φωνή του εργάτη, του πρόσφυγα, του φτωχού, απέναντι στο κράτος-δολοφόνο και τους σπόνσορες του. *Κάθε νεκρό παιδί στη Γάζα είναι κραυγή ενάντια σε μια παγκόσμια τάξη που θεμελιώνεται στο αίμα. Και κάθε προσπάθεια για δικαιοσύνη -νομική, πολιτική, επαναστατική- είναι σπίθα στην πυρκαγιά που έρχεται.*
Η γενοκτονία στην "ανατολή" είναι ένα από τα πρώτα επεισόδια της τελικής λύσης όλων των άλυτων προβλημάτων και συγκρούσεων που μεταφέρθηκαν από τον προηγούμενο αιώνα και απαιτούν την λύση τους, λόγω του παρασιτισμού και της παρακμής του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος .
Μια επιθανάτια αγωνία ενός συστήματος που απειλεί να μας θάψει κάτω από τα ερείπια του και που καθόλου δεν πέρασε σε κάποιο άλλο μετά -υπέρ- κλπ μοντέρνο στάδιο από τον ιμπεριαλισμό. Οι ανοιχτοί λογαριασμοί εδώ πληρώνονται

και ειδικά αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί **κρίση της μετάβασης** δηλαδή το μπλοκάρισμα του *ξεπεράσματος αυτού του κόσμου βαμπίρ προς ένα κόσμο χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.*

Ο **υπόκοσμος** των γλοιωδών βασιλιάδων που κυβερνούν τον "πρώτο"τους κόσμο, δηλαδή η ελίτ της παγκόσμιας κεφαλαιοκρατίας έχει στο πρόγραμμα της την γενοκτονία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για όλους μας.

Το Ισραήλ ως όργανο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού δυτικού κάκοσμου, είναι η πεμπτουσία του ρατσισμού, του φασισμού και του απαρτχάιντ πυκνωμένες σε μια ακραία μιλιταριστική οντότητα, που όμως δεν είναι άτρωτο όπως θεωρούσαν οι σιωνιστές του κράτους-τρομοκράτη.

Σήμερα, μια τεράστια καλοπληρωμένη στρατιά εμπειρογνωμόνων της γεωπολιτικής, αναρίθμητα ινστιτούτα και θινκ τανκς στην Ευρώπη και στη Βόρειο Αμερική με καριερίστες που χρηματοδοτούνται από το πεντάγωνο ή τη CIA (και έχουμε γεμίσει τελευταία και εδώ καθημερινά στις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα από δαύτους) μας λεν πόσο απειλούμαστε από τα «αυταρχικά καθεστώτα» ή από την «ισλαμική τρομοκρατία» και πόσο πολύτιμο είναι το ξέπλυμα του Ισραήλ για τα «ελληνικά συμφέροντα», προφανώς τα συμφέροντα της εθνικής μας αστικής χρηματιστηριακής εφοπλιστικής τάξης και της στρατοαστυνομοδικαστικοπολιτικης καμαρίλας.

Η ισλαμοφοβία γίνεται η κύρια μορφή ρατσισμού χωρίς να πάψει να υπάρχει ο γνήσιος και ριζικός αντιεβραισμός -αντισημιτισμός κάτω από τον θαυμασμό και την υποστήριξη του σιωνιστικού κράτους, η οποία φουντώνει τον αντισημιτισμό. *Είναι ένας φαύλος κύκλος που στεριώνει τον φασισμό και τον πόλεμο.* Για εμάς οι όροι «αντισιωνισμός» και «αντισημιτισμός» όχι μόνο δεν ταυτίζονται αλλά έχουν ευθέως αντίθετη σημασία. Ο «μουσουλμάνος» άλλωστε είναι μια αντίστοιχη φαντασιώδης κατηγορία όπως και αυτή του εβραίου ή του άγριου του βάρβαρου κλπ που δεν υφίσταται πουθενά στον πραγματικό κόσμο. Έτσι ο «μουσουλμάνος», ο σκούρος, μέλος μιας κατώτερης ράτσας που σαν μετανάστης έρχεται να διαβρώσει τον πολιτισμό μας, ο τρομοκράτης, οπαδός της βίας, εχθρός της δημοκρατίας κλπ ο Τούρκος, ο Σύριος, ο Πακιστανός, ο οπαδός της Χαμάς βεβαίως βεβαίως, είναι ένα *ιδεολόγημα που στόχο έχει να διαιωνίσει και να καταστήσει νόμιμη την άγρια εκμετάλλευση των προλεταρίων και των πόρων του πλανήτη από τις άρχουσες τάξεις της Ευρώπης και των ΗΠΑ και δικαιολογεί το λουτρό αίματος στο οποίο εξακολουθητικά υποβάλλει όλο τον κόσμο η κτηνώδης στρατιωτική μηχανή των ΗΠΑ και των συμμάχων τους.*

Κανείς από όλους αυτούς τους περιθωριακούς δεν έχει κηρύξει γενοκτονία κατά των Εβραίων -ούτε βέβαια τα κράτη παρίες- (εξάλλου μάθαμε ότι στην Περσία υπάρχει σημαντική εβραϊκή μειονότητα η οποία έχει πλήρη δικαιώματα Ιρανού πολίτη) αντίθετα αυτοί που έχουν κάνει πογκρόμ και γενοκτονίες και ΕΙΔΙΚΑ κατά των εβραίων είναι οι πολιτισμένοι ιμπεριαλιστές και οι καθωσπρέπει μικροαστοί τους, ο αντισημιτισμός είναι καθαρά (ευρωπαϊκό) - καπιταλιστικό φαινόμενο. Και ας μην μιλήσουμε για την **Χιροσίμα και το Ναγκασάκι**
και όλα τα υπόλοιπα!!!

Πραγματικά δεν ξέρουμε γιατί πλέον κατηγορούν τον **μεσαίωνα** ή γιατί κάποιοι λένε ότι γυρίζουμε στον μεσαίωνα, ενώ βλέπουμε ζωντανά ψηφιακά όλα αυτά να ξετυλίγονται μπροστά μας.
Όχι αυτές είναι εικόνες του παρόντος και πηγάζουν από την ουσία αυτού του συστήματος και δεν υπάρχει επιστροφή πίσω σε έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο, που δεν υπήρξε ποτέ του άλλωστε. Όχι, είμαστε στον ψηφιακό ιμπεριαλισμό της υπερεκμετάλλευσης, του στρατοπέδου εργασίας μέσα στο σπίτι του καθενός- αν υπάρχει- και αφανισμός για τους υπόλοιπους.
Στα πιο δικά μας, μια παρανοϊκή **τουρκοφοβία** είναι επίσης συστατικό αυτού του ρατσιστικού εθνικιστικού μείγματος στο συλλογικό φαντασιακό της χώρας που περιλαμβάνει σίγουρα και τους τσιγγάνους όσο και την ατίθαση- βίαιη νεολαία κλπ. και δεν αποκλείει καθόλου την άμεση πολεμική εμπλοκή.
Υπάρχει μια ισότητα, μια αναλογία με τις πολιτικές έξω από τα σύνορα με τις πολίτικες εντός συνόρων, η κήρυξη του ταξικού εμφυλίου πολέμου έχει σχέση με την άμεση συμμετοχή στον ιμπεριαληστρικό πόλεμο ... *Δεν ήμαστε μικροαστοί ευεργετημένοι από τις δόξες του μητροπολιτικού σωβινισμού· είμαστε προλετάριοι που οι γονείς μας σε εργοστάσια δουλεύουνε ή σε δουλειές του ποδαριού ή προσπαθούν μεροδούλι μεροφάι να κρατήσουν ένα μαγαζάκι ή ένα μαστοριλίκι, εμείς δουλεύουμε σε δουλειές του ποδαριού και στα μητροπολιτικά εργοστάσια ή μας βασανίζει η ανεργία και η αφραγκία, προσπαθούμε να επιβιώσουμε σε μια όλο και πιο δύσκολη συνθήκη κυνηγώντας στέγη και λεφτά για φαγητό ή διασκέδαση. Νιώθουμε έτσι στο πετσί μας την αλληλεγγύη για τα ταξικά μας αδέρφια που υφίστανται την ίδια εκμετάλλευση και μοιραζόμαστε μαζί τους και το ταξικό μίσος για τους εκμεταλλευτές και εξουσιαστές τους.*

Γυναίκες στον ισραηλινό στρατό: Η επιλογή των γυναικών στο στρατό δεν είναι τυχαία. Το ξέπλυμα έχει χρώμα ροζ , καθώς μέσα από μια φαινομενική ισότητα διαπράττονται τα πιο μεγάλα εγκλήματα. Πολλές φορές σε θέσεις εξουσίας

(ένστολης καταστολής) μπαίνουν ως βιτρίνα γυναίκες οι οποίες μέσω των βασανιστηρίων ή της κακομεταχείρισης προς το θύμα/κρατούμενο, αν είναι φυλακή/αιχμάλωτο, έχουν ως στόχο να τον μειώσουν και να τον εξουθενώνουν ψυχολογικά. Επίσης, όσο κι αν κάποιες φιλελεύθερες αποζητούν να στρατεύονται και οι γυναίκες καπηλευόμενες το όνομα του φεμινισμού, ξεχνούν ότι ο πόλεμος και η γενοκτονία, δεν έχουν τίποτα το γυναικείο. Το ίδιο σύστημα , πατριαρχικό από τη βάση του, είναι αυτό που τροφοδοτεί επεκτατικούς πολέμους με την ίδια ευκολία που πατάει πάνω στα σώματά μας/ στηρίζεται στη χαμηλά αμειβόμενη γυναικεία εργασία/ συγκαλύπτει τους βιαστές και τους γυναικοκτόνους.
Το να ζητούν να κάνουν τα ίδια αίσχη με τους άντρες στρατιώτες, δείχνει ακριβώς αυτό που θέλει το πατριαρχικό σύστημα: Να αποβάλλουμε την ταυτότητα μας ως γυναίκες για να χαίρουμε σεβασμό. Γιατί ως γυναίκες ποτέ δεν είμαστε αρκετές. Ενώ φορώντας τη στολή τη χακί της ματσίλας γινόμαστε ξαφνικά πραγματικά ισότιμες. Ντροπή.
Ως γυναίκες αυτό που θα έπρεπε να αποζητούμε είναι η ελευθερία. Η ελευθερία που μας στερούν από μικρές , φυτεύοντας μας το φόβο. Γι' αυτό θα έπρεπε να μας αηδιάζει όλες η παρουσία γυναικών στον ισραηλινό στρατό, που διαπράττει τον έναν βιασμό μετά από τον άλλον και να πονάμε διπλά για τις Παλαιστίνιες αδερφές μας. Ο δικός μας φεμινισμός ποτέ δε θέλει οι γυναίκες να είναι γρανάζι του συστήματος, θέλει να ξεχαρβαλώσουν και το τελευταίο του θεμέλιο. Και βέβαια ένα από τα βασικά στηρίγματα του πατριαρχικού σιωνισμού και κάθε ιμπεριαλισμού είναι ο στρατός , τα ένοπλα σώματα στην υπηρεσία της αστικής τάξης... κάτω όλοι οι στρατοί τους λοιπόν...

Η καταστροφή του κράτους του Ισραήλ και η δημιουργία μιας Παλαιστίνης όπου όλοι οι λαοί θα ζούνε μαζί είναι η μονή λύση στα πλαίσια βέβαια μιας πορείας για την διάλυση όλων των ρατσισμών -εθνικισμών σε μια κομμουνιστική ακρατική παγκόσμια κοινωνία.
-Από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας του το Ισραήλ, και μέχρι σήμερα, είναι μια νοσηρή απαρτχάιντ κατάσταση που αγνοεί και είναι εναντίον ακόμα και σε αυτή την υποτιθέμενη διεθνή νομιμότητα: ένα φονταμενταλιστικό, με την ακριβή σημασία του όρου, κράτος που ορίζει την πολιτική ιδιότητα με θρησκευτικούς και εθνοφυλετικούς όρους· ένα κράτος που αρνήθηκε να θεσπίσει σύνταγμα, ένα κράτος που δεν υπέβαλε ποτέ σύνορα στον ΟΗΕ επειδή αποβλέπει στη διαρκή στρατιωτική επέκταση εις βάρος των γύρω περιοχών. Δημιουργήθηκε ντε φακτο με μια γενοκτονική επιχείρηση κατά του αυτόχθονος αραβικού πληθυσμού και προκαλώντας εκατομμύρια εκτοπισμένους. Όχι μόνο δεν επέτρεψε ποτέ τον επαναπατρισμό αυτών των εκτοπισμένων, όπως προέβλεπε και προβλέπει η διεθνής νομοθεσία, αλλά έκτοτε πολλαπλασιάζει διαρκώς τους αριθμούς τους με αλλεπάλληλες περαιτέρω εκκαθαρίσεις, ενώ ταυτόχρονα καταλαμβάνει με κάθε ευκαιρία γειτονικά εδάφη και δολοφονεί με μαφιόζικο τρόπο πολιτικούς ηγέτες που θεωρεί αντιπάλους του. Αγνόησε επιδεικτικά το καταστατικό της ντε γιουρε ίδρυσης του από τον ΟΗΕ σε μια ορισμένη εδαφική

επικράτεια (ήδη άνισα κατανεμημένη υπέρ του) κι εννοεί να την επεκτείνει διαρκώς ξεριζώνοντας, σκοτώνοντας, εκτοπίζοντας, φυλακίζοντας και βασανίζοντας με κάθε τρόπο που μπορεί να φανταστεί κάποιος τον εναπομένοντα αραβικό πληθυσμό. Εξευτελισμοί, συλλήψεις, εξωδικαστικές κρατήσεις και δολοφονίες, εμπρησμοί περιουσιών είναι σε ημερήσια διάταξη και στις φυλακές του Ισραήλ εφαρμόζονται βασανιστήρια που γνωρίζουμε μόνο από τις πιο εφιαλτικές δικτατορίες. Εκείνο που έγινε με τους Ινδιάνους στις Αμερικές είναι η μοίρα που είχε εξαρχής προδιαγραφεί για τους Παλαιστίνιους. Πρέπει ΤΩΡΑ να σαμποτάρουμε κάθε εμπόρευμα κάθε συνεργασία στην δική μας χώρα που έχει να κάνει με το σιωναζιστικό καθεστώς και να ρίξουμε βεβαίως βεβαίως την πιο διεφθαρμένη και εγκληματική κυβέρνηση που έχει κάτσει στο σβέρκο μας.

-Το κράτος του Ισραήλ δεν υφίσταται ως «καταφύγιο για τους Εβραίους», αλλά ως στρατιωτικό φυλάκιο της "Δύσης", εξοπλισμένο και χρηματοδοτούμενο για να καταστέλλει επαναστατικά κινήματα, να τρομοκρατεί αραβικούς λαούς, και να διασφαλίζει τα συμφέροντα του δυτικού κεφαλαίου στην περιοχή.
-Η γενοκτονία στη Γάζα δεν είναι «παραβίαση του διεθνούς δικαίου» – είναι σύμπτωμα ενός ιμπεριαλισμού σε κρίση. Το κράτος του Ισραήλ δεν μπορεί να «μεταρρυθμιστεί». Πρέπει να διαλυθεί. Ο σιωνισμός δεν μπορεί να «μετριαστεί». Πρέπει να ηττηθεί. Και η δικαιοσύνη δεν θα έρθει με δικαστικές αποφάσεις, αλλά με επαναστατική ανατροπή: με την κατάργηση της αποικιοκρατίας, του απαρτχάιντ, και του παγκόσμιου καπιταλισμού.
Αναμφίβολα είναι ο ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ, υπό τη διοίκηση του αλλοπρόσαλλου φασιστοειδούς Τραμπ, πίσω από την επίθεση του Ισραήλ. Αμέσως μετά, ο Τραμπ άρχισε να επαίρεται για την "επιτυχία της επιχείρησης", να απαιτεί αλαζονικά "παράδοση άνευ όρων" του Ιράν, ακόμα και να απειλεί με δολοφονία τον θρησκευτικό-πολιτικό ηγέτη της χώρας Αγιατολάχ Χαμενεΐ. Πρέπει να πούμε ότι οι Πέρσες έχουν δεχθεί όλους τους ελέγχους από τη διεθνή υπηρεσία ατομικής ενέργειας δηλώνοντας ότι ενδιαφέρονται μόνο για τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς. Αντίθετα, το Ισραήλ είναι γνωστό ότι κατέχει πυρηνικές βόμβες και αρνείται να υπογράψει συμφωνία με την IAEA όντας μια πυρηνική δύναμη εκτός ελέγχου! Αυτό είναι αποδεκτό από τις ΗΠΑ και την ιμπεριαλιστική Ευρώπη που έχτισαν ένα κράτος – τέρας στην καρδιά της μέσης ανατολής για να ελέγχουν τις τεράστιες πηγές ενέργειας και το γεωστρατηγικό σημείο επαφής της Ασίας, Αφρικής και της Ευρώπης μέσω της Μεσογείου – στο υπογάστριο της Ρωσίας και σημείο περάσματος του δρόμου του μεταξιού. Ο Μακρόν δήλωσε την υποστήριξη της Γαλλίας στο… 'δικαίωμα αυτοάμυνας" του επιτιθέμενου Ισραήλ. Ο καγκελάριος Μερτς εξέφρασε ωμά και καλύτερα από καθένα τους την αλήθεια. *"Το Ισραήλ κάνει τη βρώμικη δουλειά για όλους μας"*. Ο Μέρτς, πρώην διευθυντικό στέλεχος της BlackRock, σήμερα καγκελάριος και κεντρικός υποστηρικτής της πολιτικής επανεξοπλισμού της Γερμανίας των 800 δις ευρώ. Ο επίδοξος πλανητάρχης μας, αφού τον δόξασαν όλοι οι ηγέτες των ιμπεριαλιστικών χωρών του G-7, των επτά πλουσιότερων κρατών του πλανήτη

και της Λέσχης Μπίλτενμπεργκ και τον γέμισε σάλια ο γραμματέας του ΝΑΤΟ, έδωσε για άλλη μια φορά την ολόψυχη του υποστήριξη στον Μπιμπι, τον αγαπημένο του εγκληματία πολέμου.
Στο πλευρό του σιωνιστικού κράτους βρίσκεται η καπιταλιστική Ελλάδα των πετρελαιάδων και των εφοπλιστών. Ο άξονας Ελλάδος – Κύπρου – Αιγύπτου – Ισραήλ έχει εντελώς "καταπιεί" την Κύπρο μετατρέποντας το νησί σε εξάρτημα των ιμπεριαλιστών και των σιωνιστών, το Ελλάδα, υπό την κυβέρνηση Μητσοτάκη, έχει το δικό της μερίδιο συμμετοχής στη μαζική δολοφονία των Παλαιστινίων αλλά και στον πόλεμο κατά τού Ιράν. Κι έχει άμεση συμμετοχή στο

φωτο:ΚωσταΒιτα

δολοφονικό έργο του Νετανιάχου κατά του Ιράν όπως αποκάλυψε και ο εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού (όχι ότι δεν το ξέραμε) που είπε ότι την στρατιωτική επιχείρηση την ετοίμαζαν εδώ και χρόνια, και ευχαρίστησε ανάμεσα σε άλλους τους Έλληνες στρατιωτικούς για την βοήθειά τους!
Όπως ακριβώς ο Ζελένσκι με το φασιστικό επιτελείο του κάνει την «βρώμικη» δουλειά στην Ουκρανία, έτσι και η σιωνιστική πολεμική μηχανή του Νετανιάχου, δουλεύει «για εμάς» στην Μέση Ανατολή.
Έχουν κάνει ένα ακόμα βήμα σε αυτό που απευχόμαστε εμείς οι από κάτω (τώρα που πάνω είναι αυτοί είναι άλλη κουβέντα) είναι τόσο λογικό βήμα (όπως το δικαίωμα στην αυτοάμυνα πάνοπλου μπάτσου να πυροβολεί οποιοδήποτε αλάνι τον παρακούσει στον δρόμο), ένα βήμα για το σύστημα του παρασιτικού ιμπεριαλισμού που ρουφάει τους χυμούς του πλανήτη που μέσα στην παρακμή του απειλεί να σκοτώσει τον ξενιστή του. Όμως στα δικά μας χέρια είναι η λύση, πρέπει να να αυτοαμυνθούμε και εμείς, να αυτοοργανωθούμε, να επικοινωνήσουμε, να πράξουμε ενάντια στην λογική του εμπορεύματος, της ατομικής ιδιοκτησίας, του εθνικισμού, του πολέμου, του ρατσισμού.
Η πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι άμεσο ταξικό και διε-

θνιστικό καθήκον μας, η εκδίωξη των αμερικανικών βάσεων κι η έξοδος της χώρας από ΝΑΤΟ και Ε.Ε. είναι αναγκαίες προϋποθέσεις για την υπεράσπιση της ειρήνης από τους τυχοδιωκτικούς ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Για το έγκλημα της Πύλου και των Τεμπών και τη συγκάλυψη τους. Για την καταστροφή της δημόσιας υγείας και της ψυχικής υγείας. Για την ακρίβεια, τα απλησίαστα ενοίκια και τους εξευτελιστικούς μισθούς. Για τον αυταρχισμό, τους αντιδημοκρατικούς και αντισυνδικαλιστικούς νόμους και να μην πούμε για την τεράστια ιδιοποίηση των κονδυλίων από τους κλασικούς ημέτερους και τα απανωτά σκάνδαλα. **Ο εχθρός μας είναι στη δική μας χώρα.**

Τελειώνοντας να πούμε ότι από την ίδια τη σύλληψή του, το κράτος του Ισραήλ ήταν ένα πρόγραμμα εποικιστικής αποικιοκρατίας εκπονημένο από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (της Βρετανίας από την οποία πήρανε τη σκυτάλη οι ΗΠΑ και όλοι οι ακόλουθοι τους μαζί με την τεράστια ευθύνη του σταλινισμού για να μην ξεχνιόμαστε...). Εποικιστική αποικιοκρατία σημαίνει αποικία εγκατάστασης λευκών εποίκων, όπως ήταν οι ίδιες οι ΗΠΑ και ο Καναδάς, η Αυστραλία και η Νέα Ζηλανδία, η Νότιος Αφρική και η Αλγερία για τους Γάλλους – όχι σε αντίθεση αλλά συμπληρωματικά με τις αποικίες εκμετάλλευσης, αρχέτυπο των οποίων ήταν οι βρετανικές Ινδίες. Οι τελευταίες κυρίως -αλλά όχι μόνο- βασίζονταν στην απόσπαση πόρων και φτηνής εργατικής δύναμης από τους υποτελείς, οι αποικίες εγκατάστασης απέβλεπαν κυρίως -μαζί με όλα τα προηγούμενα- στην πλήρη εξάλειψη του ιθαγενούς πληθυσμού.

Η καπιταλιστική "Δύση" (αλήθεια πως ορίζεται η δύση και η ανατολή σένα σφαιρικό κόσμο και όχι σε έναν επίπεδο στρατηγικό χάρτη;) είναι το βαρβαρότερο δείγμα ανθρωπότητας που γνώρισε ποτέ ο πλανήτης· και σήμερα, ενόψει της πτώσης της, έχει γίνει μια μανιασμένη δολοφονική μηχανή που σκορπίζει μονάχα θάνατο, αίμα και τρόμο, κανιβαλίζοντας και τον ίδιο τον εαυτό της.

Ο σιωνισμός δεν είναι απλώς μια αντιδραστική ιδεολογία.

Είναι η πολιτική έκφραση της αποικιοκρατίας και της ιμπεριαλιστικής στρατηγικής στη μέση ανατολή.

Η ανάδυση του «οικονομικού εθνικισμού» σαν κανονιστικό πλαίσιο των εμπορικών σχέσεων μεταξύ των χωρών, σε έναν πλανήτη που μέχρι πρόσφατα βασιζόταν στην –σχεδόν– πλήρη ελευθερία κίνησης κεφαλαίων και εμπορευμάτων, δείχνει το μέτρο του εκφυλισμού και των προετοιμασιών για την γενίκευση του εμπορικού και θερμού πολέμου (είναι το ίδιο πράγμα με άλλες λέξεις). Τα αφεντικά μετά την μεγάλη κρίση του 2008, τα λοκ νταουν και το δασμολογικό τσουνάμι του Τραμπ, δεν έχουν εμποδίσει την παγκόσμια οικονομία από το να βυθίζεται σε μία ακολουθία οικονομικής επιβράδυνσης (ειδικά στα μητροπολιτικά κέντρα) και την ανεξέλεγκτη διεύρυνση του χρέους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, τώρα, η αδυναμία του συστήματος να συντηρήσει την επέκταση του κεφαλαίου δεν έχει άλλο καταφύγιο από τα όπλα και τον πόλεμο…

Για εμάς, το μοναδικό μας καταφύγιο ενάντια τους είναι η διαρκής και παγκόσμια επανάστασή....

Radix Angelica

ΑΡΜΟΙ

Ειμ' ένα τραπουλόχαρτο,
μέλος του γνωστού πύργου
(έτσι τουλάχιστον λένε οι διπλανοί μου).
Δεν ξέρω πολλά για μένα
ειν' απίθανο κανείς από δω
να δει τον εαυτό του
(ίσως κάποιοι τυχεροί, μια αντανάκλαση).
Μάλλον είμαι κάτι ανάμεσα
σε πέντε σπαθί και εννιά καρώ.
Μου λένε, πάντως, πως κάνω καλά τη δουλειά μου
γιατί ξέρω πως κανείς μας δεν πρέπει
ν' ανέβει ή να κατέβει
μα τι λέω, ακόμα και να σαλέψει ένα τσακ,
να ξεπιαστεί,γιατί θα πέσουμ' όλοι

θα μείνουμε νηστικοί, άστεγοι,
άφραγκοι και, το χειρότερο,
θα σβηστεί το νούμερό μας.

Δ. Μιχελουδάκης
6/2025

ΒΙΟΓΡΑΦΩΝΤΑΣ ΑΒΕΡΤΑ

Υπερβολικά θνητός για την περίσταση
εξαγρίωσα δώδεκα παπαρούνες
στο δρόμο μου

Εφόσον το καλό είναι πια
δαχτυλίδι φο σε πρησμένο δάχτυλο
ας αρμέξουμε απ' άκρου
εις άκρον
την αγένεια απ' τα γράμματα
παράγοντας
αγγελοτραφή κουτσούβελα

Στο μεταξύ ένας
στεκάμενος ωσάν σεκιουριτάς ανάλατος
έκαιγε λίγη ψυχή στην ουρά για τ' αυριανά ηλιοβασιλέματα
μια φωνή
ντριμπλάροντας τη βουβαμάρα
εξελίχθηκε σε θαυμάσιο μεταφραστή ονειρώξεων

Αλλά πώς να μεταφράσει κανείς τη σπιρτάδα
του θυσιασμένου αίματος;

Πώς γίνεται να μην παίζει πια κανένας
περνά περνά η μέλισσα ή έστω να τραγουδήσει
εν αδαμιαία περιβολή
Άκατα μάκατα σούκουτου μπε
και γινήκανε όλοι μεταδιδάκτορες στη μακριά γαϊδούρα
διορισμένοι στο μέγα Εγωτάξιο

Δ. Μιχελουδάκης

ΚΕΙΜΕΝΟΥΡΓΩ ΘΑ ΠΕΙ ΑΓΙΑ ΣΠΑΤΑΛΗ

Η μέρα μοιάζει τίμια:
η τυπ' απ' απέναντι απλώνει
ρούχα σαν ευτυχισμένη,
ο ήλιος δεν είν' ακόμα θαρεττός
Όμως έχω έναν ενοχλητικό
καλόγερο (υπερθετικά μαγκούφη)
που δε μ' αφήνει να γράψω πως
"Την τσόχα την καίει το χαρτί"
Μπάστακας η μπάκα του πάνω
στον δεξιό μου δείκτη
τέσσερις φωνές μιλάει (η μία, η πιο αλήθεια,
είναι μάλλον η δικιά μου)
"Η παρέα σου ειν' ένα μείγμα
καραμέλας και μπελαντόνας
αλλά έννοια σου, έννοια σου τα κρατάω όλα
εδώ:
στο πίσω μέρος του ματιού μου"
"Επομένως το πρόβλημα παραμένει. Σπουδαία!"

Αρκεί περαντζάδα δευτερόλεπτη
για να ψηθεί κανείς πως ο ήλιος το ΄χει παρακάνει:
παντού αναστενάρηδες ληθαργικοί να σέρνονται στους δρόμους,
την Ομόνοια να γίνετ’ ήσυχη
σαν απλωμένη προβιά
οπου η ξηρασία παρελαύνει,
τη δρόσο να χαρμανιάζει και να διαολοστέλνει τον θερμομπήχτη:
– Κάπου ώπα, ρε μεγάλε, πλούσια τα ελέη σου
δε λέω, αλλά σε λίγο θα μας βράσεις
και στο τέλος θα κάνεις ζημιά
στη βαριά βιομηχανία μας

Στωικά δέχονται οι απανταχού Σίσυφοι
(πιστοί θαμώνες πάσας εξάρσεως)
τα προσανάμματα της ειμαρμένης
τον ξυλοδαρμό της φωταγώγησης
την αμετανόητη καψοβροχάδα και
τη σεμνότυφη των αχτίδων γκανιότα

– Χωρίς να ξέρουν ότι στη σκιά της
εκκολάπτεται μια μορφή
επαρκώς αλλεργική
στο χαλινάρι του φωτός
αφ' εαυτής μια οδός αθωότητας κι έρωτος
(κατά τα ειωθότα)

Δ. ΜΙΧΕΛΟΥΔΑΚΗΣ

hekate

Μια κουβέντα για τους πλανήτες μέσα μας και τους πλανήτες έξω μας
Α! Και βέβαια για μαύρες τρύπες..
Η έμπνευση προέρχεται δυστυχώς από αυτά που συμβαίνουν στη γειτονιά μας, στη Γάζα. (Εγώ νιώθω ότι βρισκόμαστε ακόμα στον ορίζοντα των γεγονότων και δεν μας έχει ρουφήξει ακόμα η μαύρη τρύπα που είναι όλος αυτός ο χαμός. Η απομόνωση που νιώθουμε γύρω μας και μέσα μας απειλεί να μας τραβήξει μέσα, όμως θα τα πούμε εδώ με την Ίριδα, τη Χαρά και τη Βίκυ.)

Β:Χαιρόμαστε πάρα πολύ που είμαστε εδώ. Θα ξεκινήσω όμως λέγοντας για τη Locomotiva και όχι για τη μαύρη τρύπα προς το παρόν. Η Loco είναι το δεύτερο μου σπίτι, γιατί έχω περάσει εδώ 7 χρόνια που δεν κατάλαβα πώς πέρασαν και βρισκόμουν περισσότερο χρόνο εδώ παρά στο σπίτι μου. Και να που τώρα βρίσκομαι ξανά εδώ με την μπάντα μαζί και είναι σαν να έχω κάνει ένα από τα όνειρά μου πραγματικότητα. Ξεκίνησα εδώ, στη συνέλευση, μετά την υπόγα που ήμουν μαζί με την Τζένη και τον Κανιβαλο, που είναι εδώ τώρα κάτω, με τον Κυριάκο και τον Κωστή και όλα τα παιδιά. Ξαναλέω, και sorry για τη συναισθηματική φόρτιση, αλλά χαίρομαι πολύ που βρισκόμαστε εδώ!!!

Χ: Ξεκινάμε με το tears of blood. Καλησπέρα και από μένα, και αφού ξεκινήσαμε με το Tears of Blood, να πω ότι, όπως ειπώθηκε και πριν, βγήκε μέσα από το γενικότερο πολεμικό κλίμα που υπάρχει, και όχι μόνο στη Γάζα αλλά και στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο. Είναι το δεύτερο τραγούδι του δίσκου· το πρώτο λέγεται "Εμφύλιος".

Ι:Ας καλησπερίσω και εγώ, και να τελειώσει έτσι η εισαγωγή, ευχαριστώντας τη Loco και τον Κυριάκο που μας κάλεσε και είναι φίλος μας. Να πω, αν δεν κάνω λάθος, ότι το Locomotiva Radio ξεκίνησε κατά τη διάρκεια του Covid και του Lockdown, και είναι πολύ ωραίο που συνεχίζει παρότι ξεκίνησε μέσα σε εκείνη τη δυστοπία. Αυτό είναι κάτι πολύ όμορφο και σας ευχαριστούμε και πάλι πολύ.

Κ: Μπορούμε να πούμε ότι η μια δυστοπία έφερε την άλλη και, αν θυμάται καλά και η Βίκυ, μαζί είχαμε συντάξει το σχέδιο της διακήρυξης για το Radio Locomotiva.

Β: Τότε, κάθε Τρίτη, έκανα Yugo Punk εκπομπές που γέμισαν την καραντίνα μου μόνο με ωραίες στιγμές!

Κ:Μετά από τη ρίμα που έκανες, ας πάμε στην τεχνική ερώτηση: ποιος γράφει τους στίχους; Ας πούμε ότι στο Tears of Blood βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας ψηφιοποιημένη μια γενοκτονία και δεν μπορούμε να πούμε ότι δεν ξέραμε. Έτσι, βρισκόμαστε προ των ευθυνών μας και αυτό μας επηρεάζει· αντιδράμε, και βλέπουμε ότι τα τραγούδια αντλούν τους στίχους τους από όλο το φάσμα της καθημερινότητας.

Ι:Η Λυδία είναι αυτή που τραγουδά και γράφει τους στίχους. Παρ' όλα

αυτά, αφορούν τα βιώματά μας και βγαίνουν μέσα από τις συλλογικές μας κουβέντες. Έρχονται ιδέες που συνήθως τις αναπτύσσει η Λυδία· παρ' όλα αυτά, υπάρχουν κομμάτια, και μέσα σε αυτόν τον δίσκο, που είναι βίωμα που το έχει ζήσει κάποια άλλη και το έχουμε συζητήσει. Όπως το Ricochet, που μόλις έχει βγει σε βίντεο κλιπ –δεν ξέρω αν το έχεις δει–, το οποίο αναφέρεται σε μια κατάσταση που ζούσε η Χαρά και το

Λυδία έμενε στην Ισλανδία (σε ένα χωριό στη βόρεια Ισλανδία). Παρ' όλα αυτά, υπήρχε συνεχής διάλογος. Τεχνικά, μπορούμε να πούμε ότι οι στίχοι είναι της Λυδίας, αλλά θεματικά συμμετέχουμε όλες μας με ανταλλαγή απόψεων, συναισθημάτων και εμπειριών.

Β: Ένα κομμάτι για τις μανούλες μας λείπει, μια και, όπως είπε η Ίριδα, μεταφέρουμε τις εμπειρίες μας και ό,τι μας καταπιέζει. Για τις μάνες μας

είχε συζητήσει με τη Λυδία, ή το Service State, που ήταν κάτι που το συζητάγαμε όλες μαζί, αφορώντας το τι συμβαίνει αυτή τη στιγμή στην Αθήνα και όχι μόνο· αφορά ίσως όλες τις πόλεις.

Ήταν ένα συλλογικό βίωμα που θέλαμε να το εκφράσουμε.Σε αυτόν τον δίσκο είχαμε την ιδιαιτερότητα ότι η

είναι μεταξύ σοβαρού και αστείου, αλλά πραγματικά το έχουμε συζητήσει για το πώς μας αντιμετωπίζουν οι γονείς. Ξέρετε, κλασικές ατάκες: «Πώς είναι έτσι το μαλλί σου; Δεν θα παντρευτείς ποτέ, καλό μου… Τι ρούχα είναι αυτά, αγάπη μου;»

Κ:Μάλιστα, η ένδοξη Ελληνίδα μάνα. Αλλά για να το επεκτείνουμε κιόλας

έτσι συλλογικά, φαντάζομαι ότι βγαίνει και η μουσική;

Χ: Η μουσική όντως βγαίνει συλλογικά μέσα από τζαμάρισμα στις πρόβες, όπου όλες μαζί πιάνουμε μια ιδέα και την χτίζουμε σιγά-σιγά, ή την παίρνουμε στο σπίτι να τη δουλέψουμε εκεί και να προσθέσουμε κάτι στην επόμενη πρόβα. Κάπως έτσι προχωράει. Π.χ. στο Service State είχε την ιδέα η Ίριδα και το δουλέψαμε με αυτόν τον τρόπο όλες μαζί. Κάποια από τα κομμάτια είχαν εμπνευστεί μέσα στην καραντίνα του 2021, και αν θέλετε αυτό δείχνει πόσο καιρό μας πήρε και πόσο δύσκολο ήταν να ξεφύγουμε από το μονοπάτι του πρώτου δίσκου (Μέρες Οργής) και να κάνουμε κάτι καινούργιο. Τα καταφέραμε, και ίσως αυτό είναι το φυσιολογικό: κάθε μπάντα πρέπει να παίρνει τον χρόνο της.

Ι: Να πούμε πάνω σε αυτό ότι έχει παίξει τον ρόλο του το γεγονός ότι μεσολάβησε ο Covid και ότι ένα μέλος της μπάντας, η Λυδία, μετακόμισε στο εξωτερικό. Και όπως είπαμε για τους στίχους, έτσι το ίδιο ισχύει και για τη μουσική. Δεν είναι ότι εμείς γράφαμε τα κομμάτια και τα στέλναμε στη Λυδία να γράψει τους στίχους· έλεγε και εκείνη τη γνώμη της, άκουγε προσεκτικά την κάθε μας πρόβα, οπότε μπορούμε να πούμε ότι είναι κάτι που γίνεται πραγματικά συλλογικά, παρά την απόσταση. Παίρνει παραπάνω χρόνο, αλλά έχει νόημα, γιατί θεωρούμε ότι είμαστε μια ομάδα.

Κ. Να πούμε εδώ ότι έχετε κάνει καταπληκτική δουλειά. Ήδη έχω ακούσει τον δίσκο πέντε φορές και θέλω να τον ξανακούσω. Δεν τον βαριέσαι, γιατί κρύβει πολλά από πίσω και έχει πολλές αναγνώσεις. Έχουμε ήδη ακούσει το Tears of Blood και το Εμφύλιος, τα οποία μιλούν για κάτι που ζούμε καθημερινά. Αυτός ο ταξικός εμφύλιος πόλεμος τον οποίο ζούμε σε κάθε χώρα, όπως είπε και η Ίριδα πριν, σε κάθε πόλη κρύβει από κάτω του τόσα υποστρώματα, όπως το φυλετικό, το πολιτισμικό, και όλα μέσα σε αυτό το πατριαρχικό σύστημα που

μπορούν να εκδηλωθούν ανά πάσα στιγμή μέσα στην καθημερινότητά μας. Το νιώθεις αυτό να αναβλύζει μέσα από αυτόν τον δίσκο και σου έρχεται ζωντανό στο πρόσωπο από τους στίχους και τη μουσική.

Β. Να πούμε εδώ για τον Εμφύλιο, που είναι το πρώτο κομμάτι, ότι στην αρχή λέγαμε να ονομαστεί “Ο Εμφύλιος Μέσα Μας”, για όλους αυτούς τους λόγους που είπες: είναι έξω μας και έτσι μέσα μας – και το αντίστροφο.

Κ. Το Παράλογη Ζωή, για μένα, είναι ένα πολύ χορευτικό, ρυθμικό κομμάτι, και φαντάζομαι ότι θα αρέσει και στον φίλο μου, τον Κ.Δ., και την Χριστίνα. Ας μην ξεχνάμε την Τζένη, που δουλεύει κάτω στη μπάρα της Locomotiva.

Β. Άσκησα βέτο εδώ! Έπρεπε επιτέλους να παίξω τουπα-τουπα και όχι άλλα τιτιτιιτ. Οπότε, μια μέρα, απλά ξεκίνησα να παίζω τουπα-τουπα, και η Ίριδα έβαλε το πλήκτρο, το στραγκλεράδικο. Έτσι, ίσως να βγήκε το πιο εύκολο κομμάτι που έχουμε βγάλει ποτέ.

Κ. Ίσως και τα πιο πετυχημένα κομμάτια να στηρίζονται στις πιο απλές ιδέες, και να πούμε ότι αυτή ακριβώς είναι η μαγεία του πανκ! Δεν ξέρω να παίξω, αλλά γουστάρω και θα κατακτήσω αυτό το μέσο για να εκφραστώ! Μαθαίνω για να δημιουργήσω· αυτή είναι η πηγαία έμπνευση που σε κάνει να θέλεις να συμμετέχεις σε αυτό που συμβαίνει.

Χ. Για το συγκεκριμένο κομμάτι λέγαμε ότι κάθε μπάντα που σέβεται τον εαυτό της πρέπει να έχει ένα κατσαπανκ, και έτσι το φωνάζουμε Κατσα. Γενικά, έχουμε δικά μας ονόματα για τα κομμάτια μας· έναν δικό

μας κώδικα, ας το πούμε έτσι.

Κ. Ας μιλήσουμε για το DIY. Έχετε μεγαλώσει με αυτό, έχετε γυναικωθεί, και οι εαυτές σας υπάρχουν μέσα και από αυτή τη διαδικασία άρνησης απέναντι σε πάρα πολλά πράγματα που μας επιβάλουν.

Χ. Η αλήθεια είναι ότι όλες μας ήμασταν μέλη της σκηνής. Σαν θεατές, μας άρεσε να πηγαίνουμε σε λάιβ, σε αυτοοργανωμένους χώρους, να παρακολουθούμε και να συμμετέχουμε. Προσωπικά μιλώντας, πάντα θα ήμουν κάπου μπροστά να χτυπιέμαι, και βέβαια ήταν όνειρό μου να συμμετέχω σε μια μπάντα! Μου φαινόταν άπιαστο όνειρο, αλλά να που πραγματοποιήθηκε! Και μαζί με αυτά τα κορίτσια, και πόσο μάλλον, δεν το περίμενα ότι θα συνέβαινε, γιατί δεν ήξερα να παίζω μπάσο!

Β. Ούτε εγώ ήξερα να παίζω ντραμς!

Χ. Ούτε τώρα ξέρω! (χα χα χα)

Κ. Αυτό είναι το όμορφο!

Χ: Εννοούμε με την κλασική έννοια ότι δεν έχω δάσκαλο, δεν ξέρω νότες, παίζω με το αυτί… Θέλει αφοσίωση και μελέτη βέβαια, γιατί δεν βγαίνει αλλιώς.

Β: Και μετρονόμο!

Χ: Τον μισώ! Βέβαια εδώ ο μετρονόμος είναι η Βίκυ και αυτό είναι προτιμότερο και αγαπητό! Γιατί να βάλω ακουστικά, αφού υπάρχει η drummer; Πώς θα ακούσω και το μετρονόμο και την Βίκυ; Προτιμώ την Βίκυ, και έτσι μπορώ να παίξω. Είχα κάποτε κάνει κιθάρα όταν ήμουν πολύ μικρή, αργότερα μου άρεσε να ακούω και πρόσεχα το μπάσο στα dark κομμάτια κυρίως που άκουγα και το θεωρούσα κυρίαρχο όργανο σε αυτό το είδος, και ήθελα να πειραματιστώ. Κάπου εκεί γνώρισα την Βίκυ. Ξεκινήσαμε φαντάσου την μπάντα χωρίς να έχω μπάσο και απέναντι στους δισταγμούς μου, η Βίκυ επέμενε: «Όχι, πάμε να παίξουμε… έλα να γνωρίσεις τα κορίτσια…» κλπ.

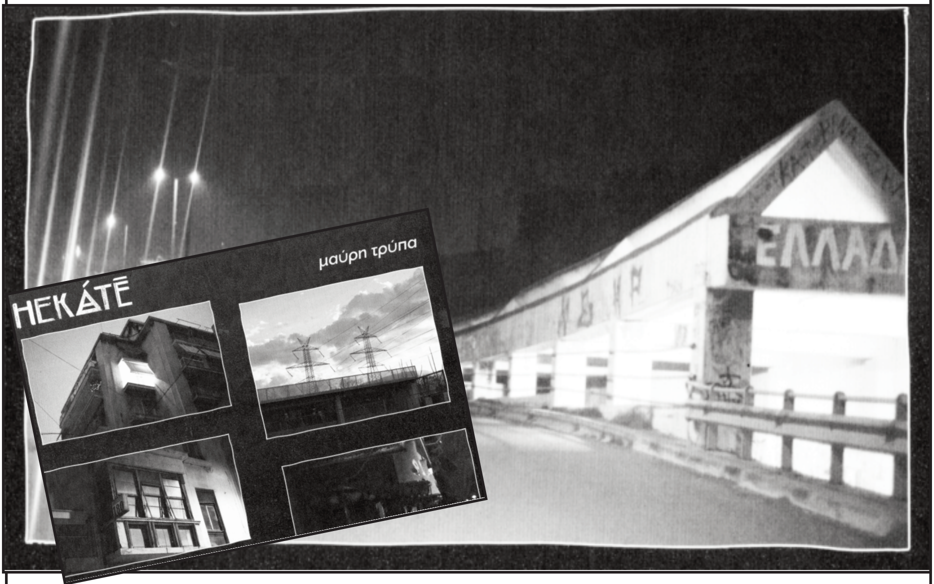
Ι: Όλοι κάτι ξέρουμε από μουσική, και βέβαια κανείς μας δεν ξέρει πλήρως. Εγώ κάτι είχα σπουδάσει σε πιάνο, το οποίο βέβαια δεν έχει καμία σχέση, επ' ουδενί δεν χρειάζεται κάποια να ξέρει κλασικό πιάνο (μου αρέσει να παίζω πού και πού κλασική μουσική) για να παίξει synth σε πανκ μπάντα. Το έκανα πρώτη φορά με τα κορίτσια! Ούτε είχα synth από πριν. Έπαιζα σε μια προηγούμενη μπάντα, αλλά organ. Δεν θέλω να πω ότι δεν ξέρω να παίζω, αλλά πάντα υπάρχει δρόμος, και όλα αυτά είναι καινούργια για μένα. Το ζήτημα είναι πάντα να θες να προχωρήσεις, να γουστάρεις και να εκφράζεσαι.
Και πριν πάμε στο επόμενο κομμάτι, θέλω να πω για την «Παράλογη Ζωή» κάτι που δεν το έχει παρατηρήσει κανείς, και μπορεί να μην το ξέρουν: Το ένα σόλο που έχει το synth και ακούγεται κάπως ξεκάρφωτο, και για το οποίο η Χαρά σωστά είχε πει ότι έχει βγει σαν Nintendo Super Mario, δεν είναι παρά μια ξεκάθαρη αναφορά (που μάλλον είναι ξεκάθαρη μόνο σε μένα) από το σόλο των Stranglers στο No More Heroes. Την επομένη φορά λοιπόν, Κυριάκο, σε προσκαλώ να του δώσεις βάση.

Κ: Μετά από αυτή την αποκάλυψη, μπορούμε να συνεχίσουμε με το επόμενο κομμάτι, αλλά πιο πριν να πω ότι το μπάσο των Stranglers με ωθούσε να θέλω να παίξω μπάσο!

Χ: Και εγώ θέλω να κάνω μια αποκά-

λυψη! (χαχαχα) Στο τελευταίο ρεφρέν του κομματιού έχει κάνει δεύτερα φωνητικά (ο πρώτος και ο μόνος άνδρας που έχει τραγουδήσει στην μπάντα), ο ηχολήπτης που μας βοήθησε και πολύ να βγει τόσο ωραίος ο δίσκος, ο Γιάννης Βούλγαρης. Τον ευχαριστούμε πολύ! Το λέω γιατί τα έχει βάλει πολύ χαμηλά, οπότε η Παράλογη Ζωή έχει πολλά

όπως είπαμε και πριν, ξεκίνησε σαν μια ιδέα της Ίριδας που μας έφερε τη μουσική και τους στίχους. Το αφήσαμε καιρό στην άκρη μέχρι να το ξαναπιάσουμε, και μας φάνηκε λίγο πιο δύσκολο από τα άλλα κομμάτια. Σίγουρα για μένα ήταν, γιατί είναι πιο στακάτο και μετρονομημένο. Η Λυδία έβαλε το ύφος της αεροσυνοδού που το έκανε ακόμα πιο έξυπνο. Γενικά,

κρυμμένα πράγματα να πει.

Κ: Ακούσαμε το Service State, ένα κομμάτι απόλυτα πολιτικό που περιγράφει την κατάσταση εδώ στην Ελλάδα και όχι μόνο. Έχει προκυκλοφορήσει στη νέα συλλογή στο τελευταίο τεύχος του πολύ όμορφου φανζίν-περιοδικού LUNG.

Β: Εδώ κάνουμε μια διαφορά! Είναι ένα καυστικό και αστείο κομμάτι μας και είναι λίγο ντίσκο-πανκ όλο του το ύφος. Κράζουμε για μια ακόμα φορά την "Ελλαδίτσα". Υπάρχει και ένα Greek Salad σε αυτή την συλλογή, και μας πήρε περισσότερο χρόνο αυτό το κομμάτι, αλλά μας άρεσε που βγήκε κάτι διαφορετικό από αυτά που είχαμε συνηθίσει έως τώρα.

Χ: Έφτανε η ώρα να τελειώσει η πρόβα, και κάθε φορά λέγαμε: «Το discopunk?» – «Έλα άστο, θα το παίξουμε την άλλη φορά». Το πανκ χρησιμοποιεί όλα τα μουσικά ιδιώματα και τους δίνει το δικό του ύφος, και το κομμάτι είναι πανκ, άσχετα αν είναι χορευτικό ή όχι. Αυτό είναι πολύ όμορφο, και χρειαζόταν και ένα χιτάκι εδώ που τα λέμε – χαχαχα.

I: Αυτή η αρχική ιδέα μου ήρθε μια μέρα που άκουγα Nachthexen. Ορίστε, το πρόδωσα τώρα
Ήταν μια μπάντα Αγγλίδες, παρά το όνομα που μάλλον είναι γερμανικό. Βέβαια έχει να κάνει με την ειρωνεία του στίχου όλο αυτό, ακόμα και το Come to Greece που μας θυμίζει τον Γαρδέλη. Ποιο τελικά είναι το αφήγημα της Ελλάδας, και είναι αυτό που μας πουλάει και από πίσω από τη βιτρίνα…

X: Το επόμενο κομμάτι είναι ambient. Είναι ένα στοιχείο που έχει βάλει η Λυδία, η οποία ασχολείται με τη φύση και της αρέσει το birdwatching. Αν ήταν εδώ, θα μας έλεγε ότι υπάρχουν πάρα πολλά είδη και θα είχε να μας μιλήσει για το καθένα. Το όνομα του κομματιού είναι το όνομα ενός πουλιού της Ισλανδίας, και ακούγεται η κραυγή του μέσα στο κομμάτι. Αποτελεί συνέχεια του πρώτου ηχοτοπίου που είχαμε στον πρώτο μας δίσκο, που αναφερόταν στην Αθήνα (ήχοι της Αθήνας και μιας Αθήνας σε εξέγερση). Τώρα οι ήχοι είναι της Ισλανδίας.

B: Πού θα προτιμούσες να ζεις Λυδία;

X: Την ξέρουμε όλοι, στην Ισλανδία! (είμαστε ηχητικά τουλάχιστον στην Ισλανδία, και αυτό μας παρηγορεί λίγο εδώ στο στούντιο της Λοκομοτίβας, που υποφέρουμε από τη ζέστη).

I: Τότε η Λυδία έμενε Αθήνα, και το ηχοτοπίο είχε αυτή την ατμόσφαιρα που πήγαινε περισσότερο με τον πρώτο δίσκο – αυτού ενός πυροτεχνήματος. Ο δεύτερος τώρα έχει περισσότερη εσωτερικότητα. Υπάρχει κάτι διττό σε αυτό: από τη μία, ναι, καλύτερα στην Ισλανδία από πολλές απόψεις και όχι μόνο ζέστης. Παρόλα αυτά και στην Ισλανδία ζούνε την περιβαλλοντική καταστροφή έντονα – λιώνουν οι πάγοι κ.λπ. – τεράστια ζητήματα που αφορούν όλο τον πλανήτη. Μιλώντας για το πιο τεχνικό μουσικό μέρος σε σχέση με αυτό το κομμάτι, πιστεύω ότι προσδίδει μια φοβερή ατμόσφαιρα στον δίσκο. Δεν είναι διάλειμμα, αλλά ένα διαφορετικό στοιχείο ανάμεσα στα άλλα τραγούδια που δίνει δύναμη συνολικά στον δίσκο. Όλες μας ήμασταν ενθουσιασμένες όταν το έφερε η Λυδία, παρότι είχε αμφιβολίες.

K: Hevenly Howler λέγεται το κομμάτι που αναφέρεται στην καταστροφή της φύσης από τον καπιταλισμό, στην παρακμή του και την ασυλλόγιστη δίψα για κέρδος, που ρουφά όχι μόνο το δικό μας αίμα αλλά και τους χυμούς της γης συνολικά. Αφού το κάνουν εδώ, ετοιμάζονται να τσακίσουν και άλλους πλανήτες όπως τον Άρη, και σε όλο το ηλιακό σύστημα. Ας πάμε στην άλλη πλευρά του δίσκου και, καθώς

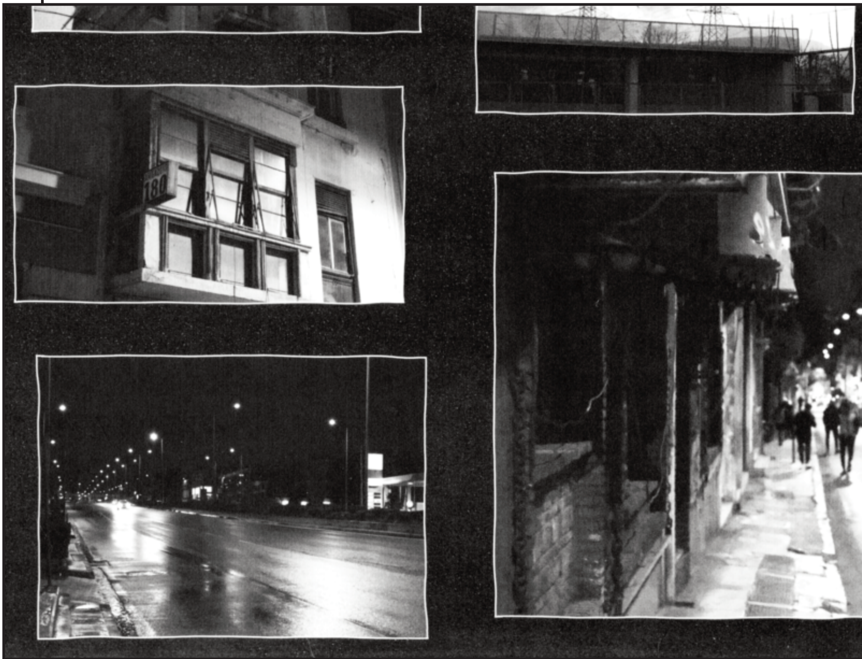
γίνεται αυτό, ας πούμε για τις εαυτές σας, για το πώς στέκεστε στην πανκ σκηνή, στο DIY, και πώς όλη αυτή η παράδοση συνδέεται με το σήμερα και με όλες αυτές τις ανάγκες μας που δεν έχουν ξεπεραστεί. Ισα-ίσα που σήμερα οι επιθυμίες μας γίνονται όλο και πιο επείγουσες και καταπιέζονται όλο και περισσότερο. Το πανκ είναι ένα εργαλείο, ένας τρόπος ζωής, κάτι πολύ υπαρξιακό.

Β: Όραμα… Όραμα μέσα από τη μουσική μας. Θα πω κάποια κλασικά πράγματα, όπως ότι η έκφραση είναι κάτι πολύ σημαντικό για εμάς, έτσι όπως συλλογικά γίνεται και το βγάζουμε με τους στίχους και τη μουσική. Ένας άλλος σημαντικός λόγος που φτιάχτηκε η μπάντα, και χρόνια το ήθελα σαν μέλος διαφόρων συνελεύσεων και πηγαίνοντας σε λάιβ, ήταν να βρω άλλες κοπέλες να κάνουμε κάτι. Βέβαια, δεν ήταν προαπαιτούμενο να ξέρουμε όργανο – ούτε κι εγώ ήξερα. Το βασικό ήταν να είμαστε μόνο γυναίκες (υπήρξε και μια γυναικεία ομάδα που φτιάξαμε τις Έντροπη, με τη Λυδία αλλά και με την Άννα, την Τζένη και τη Σοφία). Ήταν μια πρώτη ανάγκη να βρεθούμε μαζί θηλυκότητες και κουήρ άτομα και να δημιουργήσουμε, σε εισαγωγικά, τον δικό μας χώρο μέσα σε όλο αυτό που συμμετείχαμε. Σε μια καλύτερη περίοδο, όπως ήταν το 2012, όμως δεν έπαυε τον κύριο ρόλο να τον παίζουν τα αγόρια, και χωρίς να έχουμε αρνητισμό ή επιθετικότητα, απλά όλο αυτό μας ξένιζε. Ειδικά όταν ταξιδεύοντας στο εξωτερικό έβλεπες και τη διαφορά στις εκεί σκηνές. Έτσι, οι φιλενάδες που βρεθήκαμε, ήμασταν χωμένες οργανωτικά σε αυτά που γινόντουσαν και, βρισκόμενες μεταξύ μας, οι ανάγκες μας μεγάλωσαν. Και βέβαια, μας βγήκε και το να παίξουμε μουσική και να μην οργανώνουμε μόνο μουσικά δρώμενα. Πραγματοποίησα την επιθυμία μου να βλέπω περισσότερες κοπέλες πάνω στη σκηνή, ενάντια στην πατριαρχία και τον σεξισμό. Αυτά, σύντομα, σε ένα δύσκολο και απέραντο ερώτημα, αλλά ας αφήσω χώρο να μιλήσουν και οι άλλες.

Ι: Να πω ότι το να ανοιγόμαστε, να ερχόμαστε αντιμέτωποι με τα κόμπλεξ μας, είναι ένας διαρκής αγώνας με τις εαυτές μας. Πράγματα που τα θεωρούμε δεδομένα ή νομίζουμε ότι ξέρουμε για εμάς και τους άλλους, τελικά δεν είναι έτσι. Η έκφραση και η συλλογικότητα βάζει το άτομό σου να συνεργαστεί με τα άλλα, και εσύ να κάνεις λίγο πίσω – δηλαδή δημιουργείς κάτι μαζί, αφήνεις χώρο για τους άλλους και οι άλλοι για σένα. Αυτό το έχουμε καταφέρει σε μεγάλο βαθμό με τα κορίτσια. Υπάρχει πολύ καλή χημεία μεταξύ μας και μεγάλη διάθεση να συναντηθούμε και να συνεργαστούμε, και αυτό φαίνεται.

Κ: Βέβαια, από τη στιγμή που εκτίθεστε, έχετε αναλάβει μια ευθύνη απέναντι στα πιστεύω σας και τις αντιλήψεις σας.)

Χ: Ακριβώς λόγω αυτής της ευθύνης που κουβαλάμε, περνάμε τα πάντα από κάποια φίλτρα μεταξύ μας, ώστε ό,τι βγαίνει προς τα έξω να μας εκφράζει. Αυτή η διαδικασία μου έχει μάθει πάρα πολλά και με έχει πάει μπροστά σαν άνθρωπο. Τελικά, το συλλογικό κομμάτι είναι και το πιο ωραίο. Θέλω να πω ότι δεν υπάρχουν μέσα στην μπάντα «εγώ, δηλαδή

αυτός που ξέρει» ή «αυτός που δεν ξέρει», αυτή που έχει το όραμα και η άλλη που ακολουθεί, ή αυτός που οργανώνει και οι άλλοι σέρνονται από πίσω. Υπάρχει ισοτιμία. Και εννοείται ότι για πράγματα που δεν ξέρουμε, ζητάμε βοήθεια, παλεύουμε τους εγωισμούς μας και το να νιώθουμε λίγες αν κάποιος άλλος ξέρει περισσότερα. Ζητάμε βοήθεια η μία από την άλλη, αλλά και από τους συντρόφους και φίλους μας που μας έχουν βοηθήσει πάρα πολύ, ακόμα και οι συγγενείς μας (χαχαχα). Δεν νιώθουμε ούτε είμαστε αυθεντίες ή πρωτοπόρες.

Β: Ένα από τα καλύτερα σχόλια που έχουμε πάρει ήταν στο τελευταίο μας λάιβ, από έναν άγνωστο που χτυπιόταν μπροστά και απλά μας είπε: «Μπράβο κορίτσια, έχετε ψυχή». Μου άρεσε πολύ, γιατί δεν παίζουμε απλά τα κομμάτια μας, είναι όντως κομμάτια της ψυχής μας, αυτής της συλλογικής ψυχής. Σκέψου ότι όταν τα ακούμε, όταν αρχίζουν να διαμορφώνονται, η κάθε μία εννοείται με το κομμάτι της, με τις υπόλοιπες, βουρκώνουμε. Όλο αυτό είναι κάτι παραπάνω από το άθροισμα των επιμέρους οργάνων. Αυτά λοιπόν. Πάμε Side B στις Βουβές Φωνές.

Κ: Όμως εδώ υπάρχει ερώτηση σε σχέση με το artwork του βινυλίου, το εξώφυλλο κλπ.

Χ: Τις φωτογραφίες τις έχει τραβήξει ο Σταύρος, ο σύντροφος της Ίριδας, και τον ευχαριστούμε και από εδώ, τώρα που μας ακούει. Πραγματικά μας αρέσουν πολύ, ειδικά γιατί είναι τελείως Αθήνα, καράκεντρο, μοναξιά, και έχουν αποτυπώσει το feeling του δίσκου, αυτήν τη μαύρη τρύπα που την έχουμε και λίγο μέσα μας.

Β: Ήταν ένα συνονθύλευμα, κάπως ήρθε το Μαύρη Τρύπα (είναι και στίχος). Για το εξώφυλλο θέλαμε να είναι κάτι απλό και σκοτεινό, και όντως το προσδιορίζουμε από την εμφάνιση του δίσκου τι θέλουμε να πούμε πριν καν ο άλλος τον ακούσει. Όλα κούμπωσαν όταν η Ίριδα μας είπε για τη νέα μηχανή του Σταύρου, και μας έστειλε μερικές φωτογραφίες που είχε τραβήξει με αυτήν. Ήταν τέλειες. Βάλαμε και το «Ελλάδα», γιατί Μαύρη Τρύπα ίσον Ελλάδα, και δεν θα μπορούσαμε να το κάνουμε πιο ξεκάθαρο.

Θα πρέπει να πούμε ένα ευχαριστώ στον Βασίλη (ouroboros_ofis όπως είναι στο Instagram). Τον είχαμε γνωρίσει στο Ηράκλειο, στο πρώτο μας λάιβ εκτός Αθήνας, και μας αρέσει πολύ η δουλειά του. Έκανε όλο το στήσιμο (εσώφυλλο, εξώφυλλο κλπ.), τον ευχαριστούμε πολύ για την θαυμάσια δουλειά του.

Κ: *«…όταν η γλώσσα στάζει μίσος / όπλα γίνονται τα λόγια με διαθέσεις φονικές / και η αλήθεια βρίσκει τοίχο υψωμένο / από κέρδη και ειδήσεις βραδινές…»*

Αυτά λένε οι Χεκάτε και πολλά άλλα στις Βουβές Φωνές, το πρώτο κομμάτι από τη δεύτερη πλευρά του δίσκου.

Χ: Η έμπνευση δυστυχώς είναι το τραγικό γεγονός της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου πριν μερικά χρόνια. Οι στίχοι μιλάνε γι' αυτό και για τη διαπόμπευση που συνέβη μέσα από τα ΜΜΕ, για το τι έγινε με τη δίκη και τον χειρισμό της δολοφονίας σαν θέαμα. Ήταν μια υπόθεση-σταθμός για να ξυπνήσει κάποιος κόσμος, και οι στίχοι του τραγουδιού καταφέρνουν να ξεπερνούν το γεγονός από το οποίο γεννήθηκαν, γίνονται κάτι παραπάνω, κάτι συνολικότερο που αφορά όχι μόνο αυτό που συνέβη στην Ελλάδα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, αλλά γίνεται παγκόσμιο.

Κ: Πρέπει να πούμε ότι οι Βουβές Φωνές είναι ένα ποίημα κατά τη γνώμη μου – και ο κόσμος που ευαισθητοποιήθηκε κατάφερε να το βάλει στο κέντρο, και κάποιοι, κάτω από αυτήν την πίεση, τιμωρήθηκαν με κάποιο τρόπο. Ξέρουμε ότι δεν θα είχε γίνει τίποτα αν δεν κινητοποιούνταν το πλήθος στο δρόμο, που ξέρουμε όλοι ότι δεν αντιστοιχεί σε πραγματική δικαιοσύνη.

Χ: Ακριβώς, και δεν είναι το μόνο άτομο που υπέστη αυτήν την βαρβαρότητα. Και βέβαια, η εξουσία προσπαθεί να διαμορφώσει συνειδήσεις και να χειραγωγήσει τον κόσμο, και σίγουρα αρνούμαστε αυτήν την επήρεια, αλλά δεν είμαστε η πλειοψηφία.

Ι: Είναι το κομμάτι που όλες δακρύζουμε.

Β: Είναι και η εισαγωγή του πιο μελωδική, και σκάνε οι στίχοι με το τέμπο, σε παρασέρνουν και σε συγκινούν. Είναι το πρώτο κομμάτι που βγάλαμε για αυτόν τον δίσκο.

Κ: Ακούσαμε το Ricochet και είναι και βίντεο – το είδα στο YouTube πριν ξεκινήσει η εκπομπή, πρέπει να είναι φρεσκότατο.

Β: Κυκλοφόρησε λοιπόν σήμερα, είναι το πρώτο μας βίντεο κλιπ, και το παιδεύαμε χρόνια ώστε να βρεθούμε και οι τέσσερις σε μια περίοδο και να μπορεί και ο φίλος μας, ο Τάσος Γκολέτσος, να συμμετέχει και να γίνει η δουλειά. Πήγαμε σε κάτι

απλό, το οποίο όμως μας αρέσει. Είναι φανταστικό! Τον ευχαριστούμε πολύ, όπως και την Πίνα που τον βοηθούσε. Περάσαμε 13 ώρες μαζί και ήταν φοβερά.

Χ: Καταρχάς, είναι γαλλικά ο τίτλος και σημαίνει «εξοστρακισμός», σαν μια σφαίρα που εξοστρακίζεται και σου έρχεται πίσω. Το τραγούδι είναι εμπνευσμένο από μια δική μου προσωπική ιστορία πριν λίγα χρόνια. Το λέγαμε με τη Λυδία, που έγραψε τους στίχους με τον δικό της τρόπο, αλλά είναι αυτή η ιστορία που άνοιξα την καρδιά μου και λέει, τελικά, για το gaslighting που τρώμε είτε σε σχέσεις είτε στη δουλειά, είτε γενικά στη ζωή. Μιλάει για την αλλοίωση της πραγματικότητας από έναν άλλο άνθρωπο – π.χ. σου λένε ότι είσαι ευαίσθητη, υπερβάλλεις, είσαι τρελή, ή ο άλλος είναι τρελός. Το Ricochet είναι τα λόγια του gaslighter που γυρνάνε πίσω στον ίδιο: στους στίχους λέει ότι εσύ λες ψέματα στον εαυτό σου, ζεις πιστεύοντας τα ψέματα σου, και προσπαθείς να χειραγωγήσεις τον άλλο, προσπαθεί να αλλάξει την αίσθηση της πραγματικότητας σου.

Β: Εδώ λέμε «θα γυρίσω πίσω και θα σε στοιχειώσω», οπότε πρόσεχε τι κάνεις και τι λες. Στην ουσία, ό,τι έχεις κάνει και πει σε μένα, γυρνάει σε σένα. Εδώ αφιερώνουμε το κομμάτι σε όλους τους φίλους μας που είναι κάτω – όλα τα φιλαράκια μας που έχουν έρθει και στηρίζουν, και πίνουν μπυράκια: στον Κάνιμπαλ, στην Εμμανουέλα, στη Σύλβια, στον Αντώνη, και σε όλη τη Σπάρτη - Μαμά! *(χαχαχα)*

Ι: Και εγώ στον Μιδάκο με τη σόδα του! Μιδάκο, σε αγαπώ!!!

Κ: Δεν προσγειώνεται με τίποτα στο σοβαρό μετά από όλο αυτό, οπότε για να ξεπεράσουμε την ντροπή μας, μπορούμε να βάλουμε το επόμενο κομμάτι και να επανέλθουμε δριμύτερες… παρέα με τη Δίνη και με κάποια που φαινομενικά λείπει αλλά είναι εδώ διαρκώς, κάποια που κάνει παρέα με αρκτικά πουλιά.)

ΟΛΕΣ: Μας λείπεις, Λυδία.

Ι: Δεν χρειάζονται συναισθηματισμοί, αλλά νιώθουμε πάντα τέσσερις, και όταν είμαστε μόνο οι τρεις δεν είμαστε ολόκληρες. Ειδικά σε κάθε τέτοιου τύπου βήμα, είναι πολύ αισθητή η απουσία σου.

Χ: Η Εκάτη έχει τέσσερα κεφάλια, όχι τρία.

Β: Ανατριχιάσαμε.

Χ: Η Δίνη βγήκε μουσικά μέσα από τζαμάρισμα και είναι το πιο πρόσφατο κομμάτι μας. Οι στίχοι δεν χρειάζονται περισσότερο σχολιασμό, μιλάνε από μόνοι τους. Η αναφορά ξεπερνάει τα γεγονότα στα οποία αναφέρονται, μια και είναι διαχρονική κατάσταση στην Ελλάδα και χάνονται ζωές χωρίς κανένας να πληρώνει ή να αποδίδεται δικαιοσύνη, και μένει να πλανάται ένα τεράστιο «γιατί». Πάλι αυτή η μαύρη τρύπα σε ρουφάει.

Β: Σε μια λούπα θανάτου, τραγική, έτσι ξεκινάει το κομμάτι για όλα αυτά που ειπώθηκαν.

Κ: Ας πούμε κάποια πράγματα για την παραγωγή του δίσκου, για την Mascara Rocks Records κλπ.

Β: Η Mascara Rocks μας κέντρισε το ενδιαφέρον από την αρχή, μας βρήκε ενώ ψαχνόμασταν με τον δίσκο αρκετά πριν ολοκληρώσουμε τα κομμάτια. Αρχικά μας πρότεινε να κάνουμε

κασέτα, αλλά καταλήξαμε στο βινύλιο. Έτσι ξεκινήσαμε αυτήν την όμορφη συνεργασία και φιλία. Η Βικτώρια ήρθε πρόσφατα στην Αθήνα για μια βδομάδα και περάσαμε πολύ ωραία, μας πέτυχε και στην τελευταία μας ζωντανή εμφάνιση στα Εξάρχεια, στο Αλτάι, σε πολύ συναισθηματικό mood. Μέσα από τη μουσική και την κοινότητα δημιουργούνται ανθρώπινες σχέσεις και φιλίες. Τον Οκτώβριο θα παίξουμε στο Παρίσι, στο Μπορντό και στη Ρεν, μαζί με τις Grenat, άλλη μια γυναικεία μπάντα της Mascara Rocks Records.

Χ: Μια μαύρη τρύπα στην πόλη του φωτός! *(χαχαχα)*

Ι: Όχι ότι δεν έχουν και αυτοί αρκετές μαύρες τρύπες εδώ που τα λέμε!

Β: Εκεί θα παίξουμε σε μαγαζιά;

Χ: 15 ευρώ είσοδο! *(χαχαχα)*

Β: Ακόμα δεν ξέρουμε. ιδανικά δεν θα θέλαμε να παίξουμε σε μαγαζιά με είσοδο. Η πρόθεσή μας είναι να μην παίξουμε σε μαγαζιά. Δεν θέλουμε να πούμε κάτι που δεν θα ισχύει. Η Mascara Records είναι DIY, παρόλα αυτά, ξέρουμε ότι η πραγματικότητα του χώρου στην Ελλάδα διαφέρει από άλλες χώρες της Ευρώπης, όπως η Γαλλία, η Γερμανία, η Ιταλία, όπου οι ελεύθεροι χώροι έχουν δεχτεί καταστολή δεκαετίες πριν – κάτι που συμβαίνει και εδώ βέβαια.
Το label της Mascara προτάσσει τον φεμινισμό και όχι τον καθεστωτικό φεμινισμό. Είναι μια πλατφόρμα που δίνει χώρο σε μπάντες που εκφράζουν θηλυκότητες, δίνει μικρόφωνο σε θηλυκότητες, είναι DIY και έχουμε εμπιστοσύνη σ' αυτήν, με σεβασμό στις ιστορικές διαφορές που υπάρχουν. Δεν είναι τυχαίο ότι με την υποχώρηση του κινήματος χάθηκαν αυτοί οι χώροι.

Χ: Σίγουρα αυτό έχει συμβεί και έχει αλλάξει την τοπογραφία του χώρου εκεί.

Β: Ας ελπίσουμε ότι δεν θα βιώσουμε την ίδια εξέλιξη εδώ. Και ότι αυτή η κυβέρνηση που μας απειλεί με θεούς και δαίμονες και βουλιάζει μέσα στα σκάνδαλα θα έχει πέσει, ώστε να πάμε κάπου αλλού – το πρόβλημα είναι πού; Εννοείται ότι για να κουβεντιάσουμε όλα αυτά θα θέλαμε πολλές εκπομπές. Το σίγουρο είναι ότι όλα αυτά κουβεντιάζονται, ζυμώνονται, γεννάνε πράγματα μέσα στον κόσμο. Εδώ αναγκαστικά επικεντρωθήκαμε στα συναισθήματα που μας βγάζει αυτή η νέα σας κυκλοφορία και στο πώς από τις «μέρες οργής» πήγαμε στη «μαύρη τρύπα», και θα ξαναγυρίσουμε στις «μέρες οργής» σε ανώτερο επίπεδο. Χα χα χα – άλλες διαφορετικές «μέρες οργής» θα βγούνε μπροστά μας.

Κ: Τελειώνουμε με το Echoes (Heart of Glass). Αυτό δεν ήταν και ένα κομμάτι των Blondie;

Β: Δεν έχει καμία σχέση, αλλά θέλαμε αρχικά να το πούμε «Heart of Glass» λόγω ενός στίχου. Αλλά ακριβώς επειδή θα θύμιζε την Debbie, το αλλάξαμε.

Χ: Το Ricochet είναι κομμάτι των Faith No More. Χαριτολογώντας, λέγαμε μήπως σε όλα τα κομμάτια να βάλουμε αναφορές σε παλιότερα hits από τεράστιες μπάντες; *(χαχαχα)*

Β: Κορίτσια, φτιάξτε μπάντες, θηλυκότητες, εκφραστείτε! Έχει περάσει καιρός, τα τελευταία χρόνια δεν έχουμε πολλές ευχάριστες εκπλήξεις,

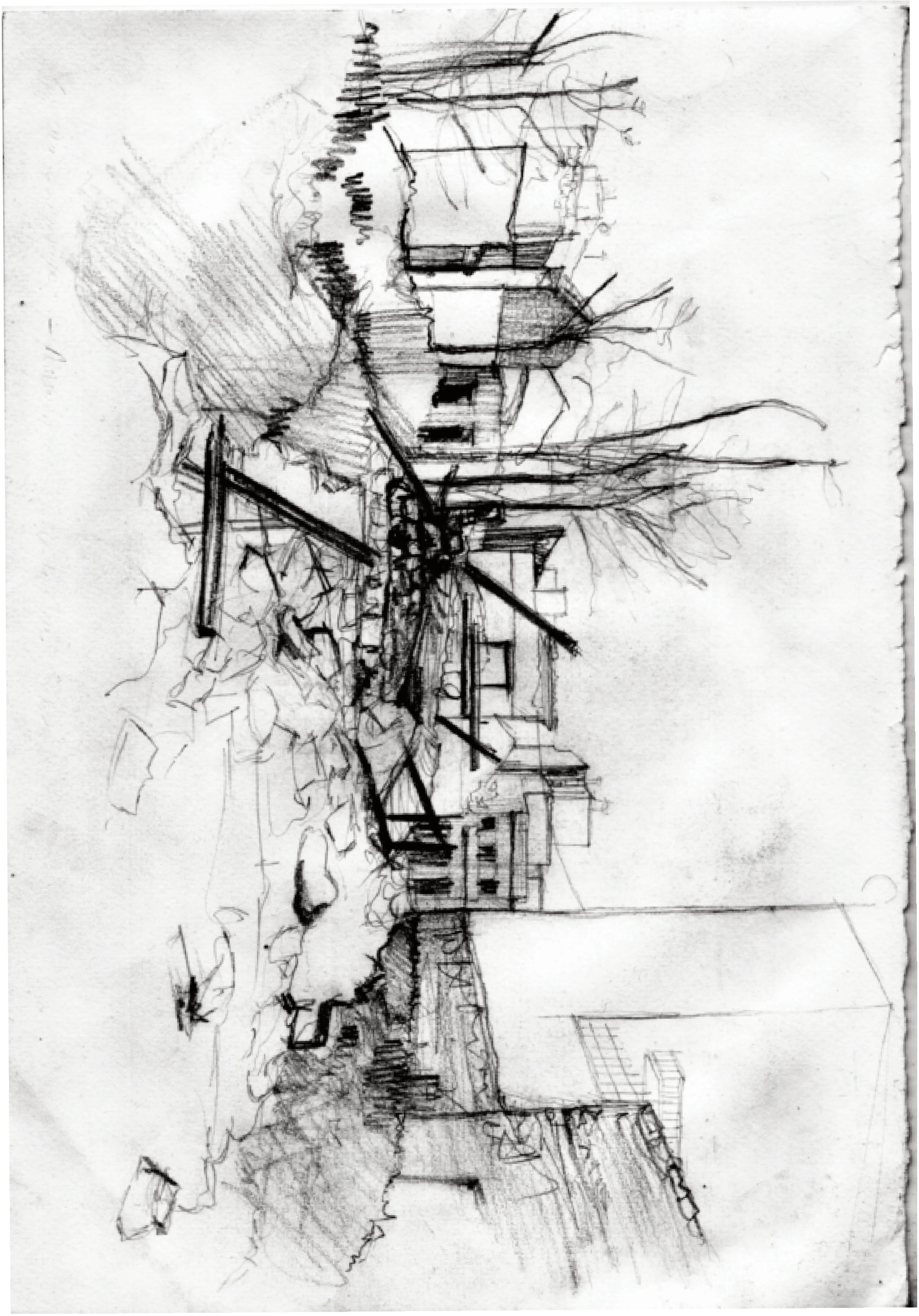
αλλά κάτι πάντα γίνεται. Θα βάλω top of the tops τις φίλες μας, Witches on Beaches, με τις οποίες κάναμε δύο ζωντανές εμφανίσεις. Είμαστε αδερφές με όλες τις Klammers, που συνεχίζουν να κάνουν λάιβ και να φτιάχνουν βίντεο! Χαιρόμαστε για αυτά τα πράγματα. Η Jacaranda, που είναι σε άλλη φάση και άλλη μουσική, είναι κι αυτή μια 100% γυναικεία μπάντα που παίζει πολύ ωραία. Γενικά υπάρχουν μπάντες στην Αθήνα, όπως οι Pigs of Peru, που έβγαλαν και δίσκο, αλλά δυστυχώς σταμάτησαν. Έχουμε στο μυαλό μας την επόμενη φορά να κάνουμε ένα λάιβ εξ ολοκλήρου από κοπέλες. Έχουμε και κάτι στα σκαριά μαζί με τις Witches. Η Ιριδα επίσης βγάζει ένα σόλο πρότζεκτ με όλα δικά της, και θα πάθετε σοκ!

X: Χαιρόμαστε που ήμασταν εδώ και μας αρέσει να εκφράζονται οι θηλυκότητες.

I: Συμφωνώ. Πρέπει να υπάρχει αλληλεγγύη και όχι να βγάζει ο ένας το μάτι του άλλου. Σε αυτό το hate speech που επικρατεί τριγύρω μας, παιδιά, είμαστε τόσο λίγοι που δεν υπάρχει λόγος να τρωγόμαστε μεταξύ μας. Ας χαιρόμαστε το ένα το άλλο μέσα στη διαφορετικότητα του. Αυτό είναι και το πιο σημαντικό τελικά.

ΟΛΕΣ: Μαζί χαιρετάμε τη Λυδία και την Ισλανδία. Στις 2 Αυγούστου θα πάμε να την δούμε και να παίξουμε στην Ισλανδία. Ας μην ξεχνάμε τον Ντάρεκ, τον Γιώργο και την Scarecrow Records, από όπου μπορείτε να προμηθευτείτε τον δίσκο μας. Φιλιά, καληνύχτα από το Radio Locomotiva και το Τρανζίστορ!

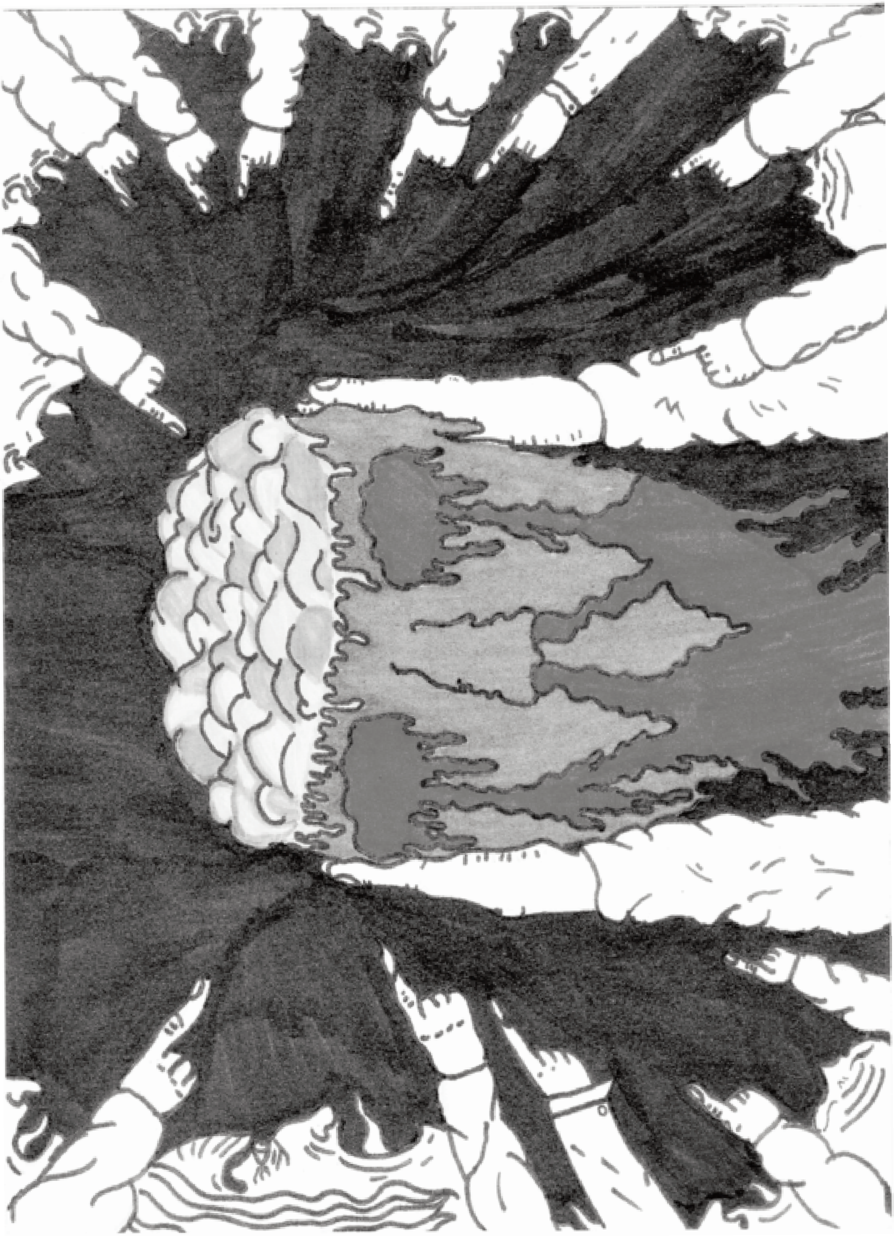
ο καλος ο μυλος ολα τα αλεθει

ο καλος στρατος ολα τα σκοτωνει
αντρες -@-γυναικες- παιδια- βρεφη
ο καλος στρατος ολα τα βιαζει
ολα τα ισοπεδωνει
ακρωτηριαζει
βασανιζει
εκχερσωνει
για να ερθουν οι επενδυσεις
οι ευηπολιπτοι ανθρωποι με πιστωτικες
χρυσο, πισινες
οι παριες πρεπει να εξαφανιστουν
οι φτωχοι ειναι εχθροι που πρεπει να εξοντωθουν
φτωχος=εχθρος=τρομοκρατης=αλλος
και το χρημα να τσουλισει
στις τσεπες τους

ΚΟΥΡΤ

Εκει που δεν υπαρχει υποκειμενο
ποσες φορες θα σπασει και θα κολησει αυτο το κορμι
ποσους στιχους εχουν εκβαλει οι οχετοι αυτης της πολης;
Ενα ενεργο χερι ενα ποδι σε αποσυνθεση λεξεις που σερνουν χρωμματαπου πηζουν στα τοιχωματα του πηγαδιου γεματο κοκκαλα οντων που εχουν αποσυντεθει και η λασπη τους εχει γινει ιζημα που αναθαρυζει καθε φορα που ο κουβας ενεργοποιειται σε καθε μεγαλη διψα σε καθε μεγαλο καυσωνα / τα παλια δηλητηρια και οι σακατεμενες ζωες ηρεμουν την επιφανεια κατοπτριζει- ενα φευγαλεο προσωπο, ποτε δεν το αναγνωριζουμε ως δικο μας, αλλες φορες μετα απο αναστοχασμο και αφου η τρομαρα εχει περασει μπορει να σκεφτουμε οτι ο μπαμπουλας ημαστε εμεις/ αυτο το δηλητηριασμενο τιποτα απο τις τοξινες των οπιουχων του αλκοολτων σοσιαλμιντια των συναναστροφων που μονο εναντιων των σωματων μας στρεφονται/ του παροντος που διαστρεφει τα κορμια/ ετσι να θυμηθεις να μεινεις καταπληκτος
οταν κοιταξεις το αθροισμα των χρεων σου
οταν το προσωπο που ριχνεις μια μοναδικη ματια καθε μερα
θαχει ντυθει ρυτιδες και χιονι
οταν τα προσωπα που με μια ματια και με ενα γεια
εχουν πλεον διαφυγει της μερας
θα δειξεις εκπληκτος
-δοκιμαζοντας τον μικρο ηθοποιο που ολοι πιστευουν οτι κρυβουν μεσα τους-
αφου παντα ηξερες την αληθεια για...

ΜΑΡΚΟΣ

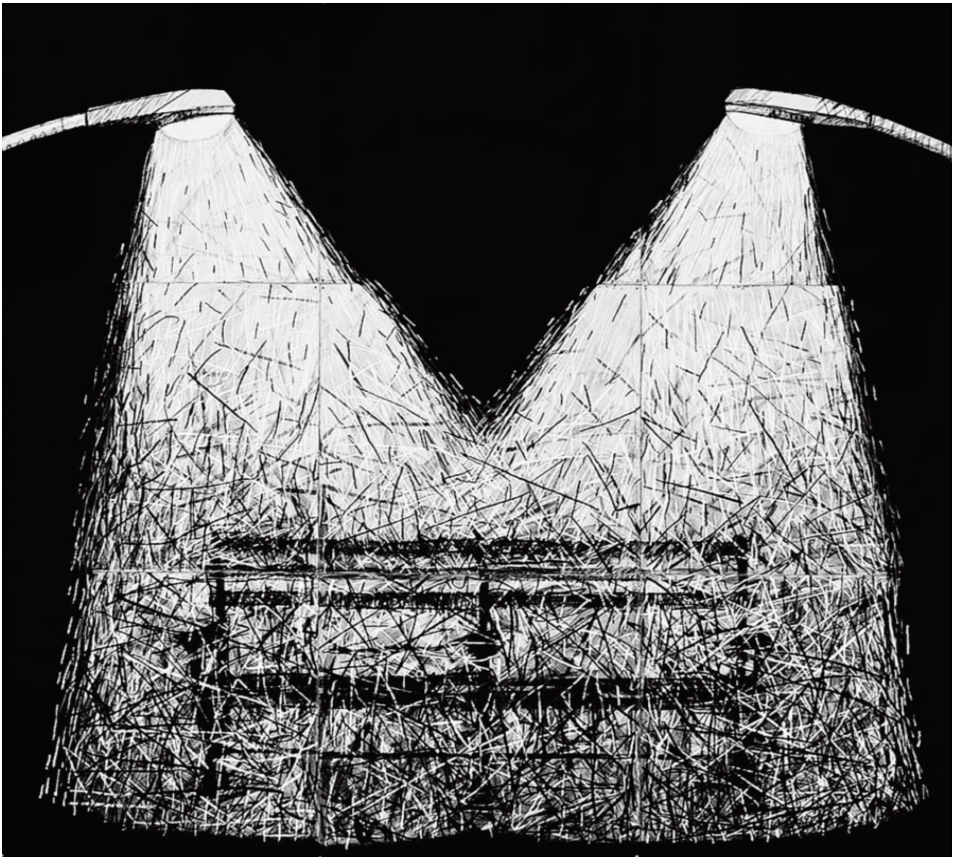
ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ

Το "ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ" δεν είναι ένα τσιτάτο του φεμινιστικού κινήματος. Είναι μια βαθιά ανάγκη και ένας βαθύς θυμός απέναντι σε συμπεριφορές που βιώνουμε καθημερινά σαν θηλυκότητες όλη μας τη ζωή. Είναι μια πηγαία αντίδραση επιβίωσης ενάντια στο κατεστημένο. Όλες μας κουβαλάμε τραυματικές εμπειρίες, που όταν έρχεται η ώρα να τις επαναδιαπραγματευθούμε, πρωτίστως με τον εαυτό μας, ερχόμαστε αντιμέτωπες όχι μόνο με τις ενοχές μας αλλά και με τις αντιδράσεις των γύρω μας, των φίλων μας, των συντρόφων μας. Προς απάντησή τους λοιπόν, όχι, δεν νιώσαμε ποτέ "βασίλισσες", "ιδιαίτερες", ούτε τίποτα παρόμοιο! Νιώσαμε και τότε και τώρα, παραβιασμένες, κακοποιημένες και πολύ τραυματισμένες. Ούτε θέλουμε λοιπόν κάποιον να μας πει τι νιώθουμε ή νιώσαμε κάποτε. Μην ξεχνάμε ότι αυτές οι συμπεριφορές, στην πλειοψηφία τους, δεν έρχονται από τον "ξένο", έρχονται από άτομα εμπιστοσύνης. Από δασκάλους, προπονητές, φίλους, συντρόφια, γκόμενους/-ες, ακόμα και από μέλη της ίδιας της οικογένειας. Ο χειρισμός και οι εξουσιαστικές τάσεις που δέχονται τα θύματα από αυτούς τους ανθρώπους, πολλές φορές και σε ηλικίες που είναι εξαιρετικά δύσκολο να καταλάβεις τι σου έχει συμβεί, είναι τεράστιος και έχει σαν αποτέλεσμα τον βαθύ τραυματισμό στον ψυχισμό ή/και στο σώμα του ατόμου που το βιώνει. Και οι επιδράσεις τέτοιων γεγονότων δεν τελειώνουν εκεί. Συνεχίζονται σε έναν καθημερινό αγώνα που δεν τελειώνει

ποτέ. Ο δρόμος της ίασης είναι άλλωστε μακρύς και συχνά πολύ μοναχικός. Τα τραύματα είναι πάντοτε παρόντα. Δεν χρειαζόμαστε παρόλα αυτά κάποιον να μας "σώσει", ούτε κάποιον που να μας "κουνήσει" το δάχτυλο και να θεωρητικοποιήσει τη ζωή μας και τα βιώματα μας. Χρειαζόμαστε σεβασμό, ενσυναίσθηση και αλληλεγγύη από αυτούς που αποκαλούνται "σύντροφοι" μας. Χρειαζόμαστε ανθρώπους δίπλα μας που να μας καταλαβαίνουν, να μας στηρίζουν και να στέκονται στη σωστή μεριά της ιστορίας. Οπότε δεν έχουμε άλλη αντοχή, ούτε ανοχή. Το μόνο ξεκάθαρο είναι πως σε αυτόν μας τον αγώνα, όποιος δεν είναι δίπλα μας, είναι απέναντι μας. Εμείς θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για μια καλύτερη και ισότιμη κοινωνία που χρόνια ονειρευόμαστε, όπου θα μπορούμε κι εμείς επιτέλους να νιώθουμε ασφαλείς. Για να μην νιώθει ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ.

ΓΙΟΥΛΗ

Γαμώ το κόμμα μου μέσα!

Αποβλάκωση
μπροστά στην τηλεόραση
φυλάκια και καρδούλες
στο κινητό
κι η προσμονή
ενός σωτήρα Βοναπάρτη
να μας λυτρώσει
από μας
που ζέχνουμε
ανέχεια και περιθώριο
στη μαύρη εκδοχή μας
στην αλλόθρησκη
στην αλλόφυλη παραλλαγή
μηδενικά
χυμένα σε reality
με πατατάκια
σερβιέτες
που σου δίνουνε φτερά
και πούπουλα
και μίζες
κόλλα
που μας κρατάει
σ εξάρτηση
από την εξουσία
το κολλημένο το παξιμάδι
που κριτσανίζει
στα δόντια τα σάπια τα χαλασμένα
είναι το τίμημα
για τους μουτζαχεντίν
της δεξιάς παράγκας
αλλά εμείς
που δεν τα φάγαμε
και δεν τα ήπιαμε
στην υγειά των κορόιδων
κορόιδα εμείς

το 60 plus τοις εκατό
τι σκατά μπουκώνει
τα καμένα εγκεφαλικά κύτταρά μας
και ψάχνουμε ατομικές λύσεις
σε κοινωνικά προβλήματα
ακόμα και με μάζες στους δρόμους
περιφερόμενη κουτάλα
στα χέρια των φορέων της διαπλοκής
και σάλια που τρέχουν
να βάλουν το δάχτυλο στο γλυκό
αυτό το γαμημένο δάχτυλο
τι θα το κόψει
κι εσένα που σε απολύει το αφεντικό σου
γιατί μπορεί
γιατί θέλει
εν ονόματι του νόμου
εσύ, γιατί δεν απολύεις όποτε γουστάρεις τους κυβερνήτες;

11-12/7/2025

Κρυπτοδήμος

Η ορχήστρα καθόταν κυκλικά (ελλειπτικόσχήμα) για να έχουν τη μέγιστη οπτική
επαφή μεταξύ τους όλα τα μέλη της. Ο συντονιστής αρχικά περνούσε όλο το

Καρναβάλι

Απόκριες
τα φτερά στα ρούχα
οι γόβες στα ανδρικά πόδια
και τα μίνι
τα καουμπόικα καπέλα
και τα παντελόνια με τα κρόσσια
γι' αγόρια και κορίτσια
βαμμένα πρόσωπα
και τόξα ινδιάνων
ο αγαπημένος υπερήρωας
ένα διονυσιακό όνειρο
μεταμόρφωσης
ελευθερίας στα ψέματα
προτού η πλήρης συμμόρφωσις
με τα χρηστά ήθη
φέρει ξανά τους πραγματικούς καρνάβαλους
στο προσκήνιο
να μιλάν ασταμάτητα για πατρίδες
συνεργάτες κατακτητών
μαυραγορίτες και δωσίλογοι
που το κράτος είναι δικό τους
και το δημόσιο ταμείο έπαθλο
οι Απόκριες δε σταματάνε ποτέ
και μασκαρεύουν
φιλοναζί πατριδέμπορους Βοναπάρτες
δημοκρατικούς εθναμύνοντες
τα πόδια μου ντυμένα μ' αρβύλες
ρουφιάνους της αντίστασης
καραβανάδες σε μάνατζερς
και τούμπαλιν
θα βάλουμε το βρακί μας ανάποδα
και θα κατέβουμε στους δρόμους
απεργοί
διαδηλωτές
σ' ένα κοινωνικό όνειρο
μεταμόρφωσης
για μια ελευθερία
χωρίς ψέματα

Κρυπτοδήμος

κι ύστερα
θα περιμένουμε
την κρατική επιδότηση της ανέχειας

ποτέ δε μου άρεσαν οι Απόκριες.
10/7/2025

Σταύρωση

Τα φώτα
που έβλεπες
τα τελευταία βράδια
να διασχίζουνε τους ουρανούς
δεν ήταν άστρα της Βηθλεέμ
και δεν έφεραν
κανένα χαρμόσυνο μήνυμα
κάποιου θεού για τον άνθρωπο
παρόλ' αυτά
ο Ηρώδης ήταν και πάλι εδώ
τα βρέφη έτοιμα για σφαγή
το κεφάλι του Βαπτιστή
βρισκόταν στη θέση του
μακριά απ' το σώμα του
και τέλος πάντων
όταν τα φώτα
που έβλεπες
τα βράδια
διασχίζανε τους ουρανούς
ξέραμε όλα
πώς οι Ρωμαίοι
οι γραμματείς κι οι φαρισαίοι
σφάζανε μαζί
απ' τη «σωστή πλευρά της ιστορίας»
εκείνη που μετράει
τη λάμψη των αστεριών
με την αξία του πετρελαίου
και τη δύναμη της εξουσίας
με την κατοχή
και με τη σταύρωση αντιφρονούντων
ακόμα κι εμείς
που δεν είμαστε εκεί
παρόντα
γνωρίζαμε
με κάποιο φόβο ίσως
ίσως και με κάποια αποστροφή
ότι η μυρωδιά
που έφεραν τα φώτα
δεν ήταν από

Κρυπτοδήμος

τα δώρα των τριών μάγων
αλλά αυτή η μυρωδιά
της καμένης σάρκας
τόνων σκόνης
κι αίματος
κι όταν άκουγες θόρυβο
γιατί τα φώτα
διασχίζανε τους ουρανούς
ούτε ψαλμωδίες ήταν
ούτε γκόσπελ
ούτε κάποιος άλλος ήχος
απ' τα νέγρικα γκέτο της Αμερικής
ούτε καν τα σκυλάδικα
των νυχτερινών μαγαζιών της Αθήνας

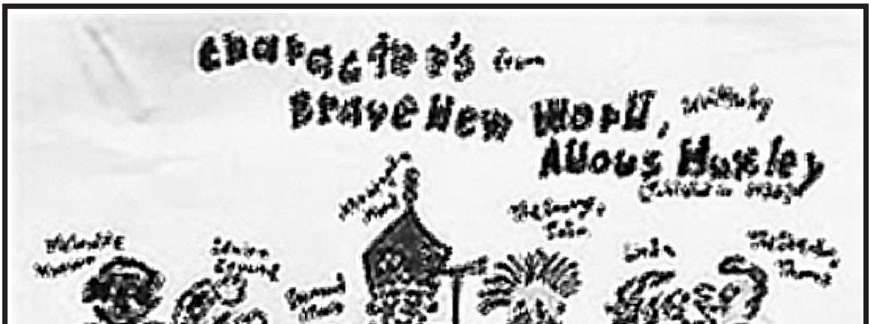
εσύ παιδί μας
ταίρι μας
αδέλφι μας
δεν ανησυχείς πια για τα φώτα.

18/6/2025

Ο Άλντους Χάξλεϋ και ο σημερινός κόσμος

Ο Αλντους Χάξλεϋ, με το εμβληματικό του έργο Θαυμαστός Καινούριος Κόσμος (Brave New World, 1932), δεν ήταν απλώς ένας συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας αλλά ένας προφήτης της εποχής του. Αν και έζησε στον 20ό αιώνα, ο Χάξλεϋ προέβλεψε με ανησυχητική ακρίβεια πτυχές της κοινωνίας του 21ου αιώνα: την αποπροσωποποίηση του ατόμου, την κυριαρχία της τεχνολογίας, την υποδούλωση μέσω της "ευτυχίας" και τη διαβρωτική δύναμη της μαζικής κατανάλωσης. Σήμερα, σχεδόν έναν αιώνα μετά τη δημοσίευση του πιο γνωστού έργου του, ο κόσμος μας μοιάζει ολοένα και περισσότερο με τον φαινομενικά ευτυχισμένο, αλλά βαθιά αλλοτριωμένο κόσμο που περιγράφει.
Ο Χάξλεϋ προειδοποίησε για μια κοινωνία όπου η ελευθερία θα υπονομευόταν όχι με τη βία, όπως στο 1984 του Όργουελ, αλλά μέσα από την ευχαρίστηση. Στον δικό του δυστοπικό κόσμο, οι άνθρωποι δεν καταπιέζονται με τη βία, αλλά με ναρκωτικά (το περιβόητο "soma"), με απεριόριστη σεξουαλική ελευθερία χωρίς συναισθηματικό βάθος και με τη συνεχή κατανάλωση προϊόντων και θεαμάτων. Ο στόχος του συστήματος δεν είναι η καταστολή αλλά η καθυπόταξη μέσα από την ικανοποίηση – μια μορφή "μαλακής" τυραννίας που βασίζεται στη συναίνεση των πολιτών.Το "Soma" του Χάξλευ είναι τα σημερινα αγχολυτικά και αντικαταθλιπτικα χάπια (Prosac-Ladose κλπ).
Η σύγκριση με τη σημερινή κοινωνία είναι αναπόφευκτη. Οι σύγχρονοι άνθρωποι περιβάλλονται από οθόνες, ειδοποιήσεις, σειρές και "σύντομες" απολαύσεις, που

του Ιωαννη Ραμον

αποσπούν την προσοχή από βαθύτερα υπαρξιακά ερωτήματα ή πολιτικές ανησυχίες. Η υπερπληροφόρηση και η διαρκής ανάγκη για ψυχαγωγία δημιουργούν μια ψευδαίσθηση ελευθερίας και επιλογής, ενώ στην πραγματικότητα ενισχύεται η παθητικότητα. Δεν χρειάζεται να επιβληθεί κάποια εξουσία με αυταρχισμό· η ίδια η κοινωνία λειτουργεί ως εργαλείο αυτοελέγχου, όπου η κριτική σκέψη θεωρείται περιττή ή και απειλητική.Είναι εκπληκτικό το πόσοι άνθρωποι δημοσιεύουν στα ΜΚΔ κάθε πτυχή της ζωής τους αλλά και κάθε σκέψη τους.
Ο Χάξλεϋ επίσης ανησυχούσε για την τεχνολογική πρόοδο που δεν συνοδεύεται από ηθική πρόοδο. Οι σημερινές εξελίξεις στην τεχνητή νοημοσύνη, στη γενετική μηχανική και στην παρακολούθηση μέσω δεδομένων δείχνουν πως η πρόβλεψή του για έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι «κατασκευάζονται» και διαμορφώνονται από την τεχνολογία, δεν ήταν απλώς φαντασία. Η ιδέα της «εκκολαπτικής» κοινωνίας, όπου τα άτομα κατηγοριοποιούνται και προγραμματίζονται για να υπηρετούν συγκεκριμένους ρόλους, θυμίζει έντονα τις σύγχρονες συζητήσεις για την κοινωνική ανισότητα, την εκπαιδευτική διαστρωμάτωση και τους αλγοριθμικούς προσδιορισμούς των δυνατοτήτων ενός ανθρώπου.
Το πιο ανησυχητικό όμως είναι ότι ο κόσμος του Χάξλεϋ είναι ελκυστικός. Δεν προκαλεί τρόμο με φυλακές και βασανιστήρια, αλλά με την υπόσχεση της ευτυχίας χωρίς προσπάθεια, της άνεσης χωρίς δυσφορία, της ασφάλειας χωρίς ελευθερία. Αυτή η "τυραννία της ευδαιμονίας" φαίνεται να ταιριάζει απόλυτα με τις σημερινές κοινωνίες του ύστερου καπιταλισμού, όπου η κατανάλωση δεν είναι απλώς οικονομική πράξη αλλά τρόπος ύπαρξης.Μια ευτυχία επίπλαστη όπου ο άνθρωπος γίνεται έρμαιο κάθε καταναλοτικής μόδας.
Δεν είναι τυχαίο που σήμερα πολλοί φιλόσοφοι, κοινωνιολόγοι και πολιτικοί στοχαστές επιστρέφουν στον Χάξλεϋ. Όχι για να τον επαινέσουν ως συγγραφέα επιστημονικής φαντασίας, αλλά για να τον διαβάσουν ξανά ως έναν βαθιά πολιτικό και φιλοσοφικό στοχαστή, που προσπάθησε να αφυπνίσει την ανθρωπότητα πριν να είναι αργά. Ίσως, όσο πιο πολύ πλησιάζουμε στον "θαυμαστό καινούριο κόσμο" του, τόσο πιο επίκαιρο γίνεται το ερώτημα: θέλουμε πραγματικά αυτή την εκδοχή της ευτυχίας;
Ο Χάξλεϋ δεν μας προσφέρει απαντήσεις. Μας προσφέρει έναν καθρέφτη, στον οποίο μπορούμε να δούμε πού κατευθυνόμαστε. Το αν θα συνεχίσουμε προς την ίδια κατεύθυνση ή θα επιλέξουμε μια διαφορετική πορεία είναι απλά θέμα επιλογής.-

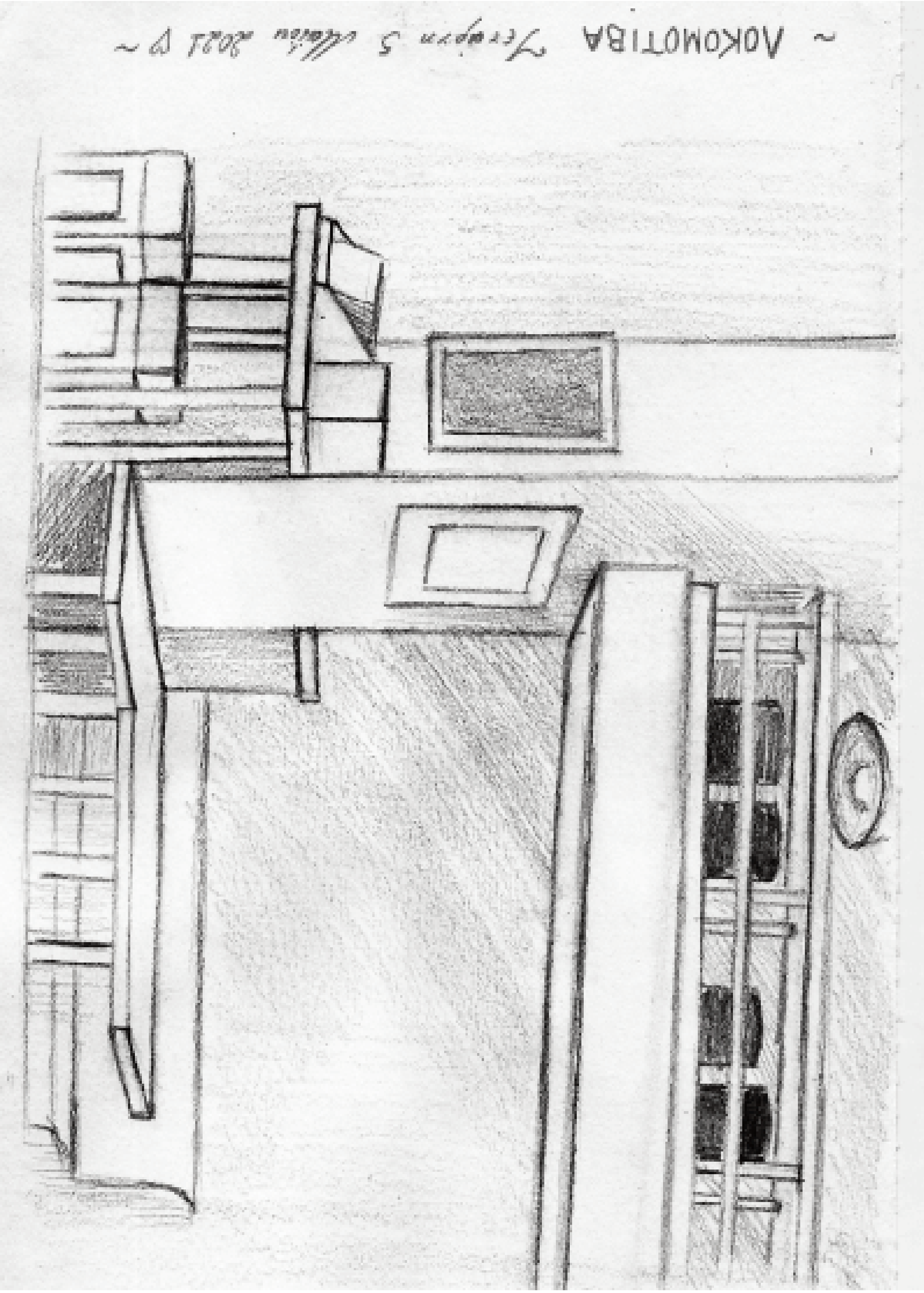
Il faut imaginer Sisyphe heureux

Πόνος και ψέμα

- *Και προσπαθείς να γυρίσεις*
- *Το χρόνο*
- *Μονάχη*
- *Μα δεν υπάρχει*
- *υπαρχει*
- *πάρα μόνο*
-
- *Μετράω τις πτώσεις*
- *Γραμμένες στο δέρμα.*
- *Ο κόσμος μια πέτρα*
- *Που εγώ την πετάω.*
-
- *Στις τύψεις μου κρέμεσαι*
- *Στις μάσκες σου πάνω*
- *Η σάρκα μου φλέγεται*
- *Και γίνομαι άλλος.*
-
- *Δε θέλω τον οίκτο σου*
- *απλά το κακό σου.*
- *Τρυφερά να σκοτώσω*
- *ό,τι είναι δικό σου.*
-
- *Στην πλάτη μου γράφεται*
- *η αιώνια σκηνή*
- *και σπρώχνω το βάρος*
- *σε θεία φυγή.*
-
- *Δεν θα τελειώσει.*
- *Δεν θα σωθεί.*
- *Η πέτρα μου είμαι εγώ,*
- *Κι εγώ θα χαθώ.*
-
- *Δεν θα τελειώσει.*
- *Δεν θα σωθεί.*
- *Η πέτρα μου είμαι εγώ,*
- *Κι εγώ θα χαθώ.*
-
- *Πόνος και ψέμα*
- *Και προσπαθείς να γυρίσεις*
- *Το χρόνο*
- *Μονάχη*
- *μα δεν υπάρχει*
- *πάρα μόνο*
- *ιωάννα*

(*Ιωάννα. ανθρωπινο τέλος*)

~ ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ Τετάρτη 5 Μαΐου 2021 ♡ ~

O
O
in libertà
Radix Angelica

η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη, όσο
και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ
ΤΕΥΧΟΣ ενΔΕΚΑτΟ

κατακαλοκαιρο
2025

άτακτη περιοδική έκδοση
της

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
βιβλίο • καφέ • bar COOPERATIVA